

FİLİSTİN HALKINA BİN SELAM

"Yaramın üstünde yürümeyi öğretti/ bana cellodu bacağı/ yürümeyi, hem de yorulmadan yürümeyi/ Direnmeyi öğretti/ Direnmeyi" diyor ünlü Filistinli şair Fetva Tukan.

Filistin Halkı, Nakba'dan bu yana sadece direnmeyi değil, savaşmayı da öğrendi. "Benim kanım bir tutam yağ/ yakar özgürlüğün ateşini" diyerek savaşmayı... Siyonist İsrail devleti ve onun hamisi emperyalist ABD'nin tüm saldırıları karşısında, yerlerinden yurtlarından edilen, yıllardır Ürdün'de, Suriye'de mülteci olarak yaşayan Filistin Halkı, baş eğmedi ve "büyük insanlık" adına direnmeye ve savaşmaya devam etti.

Ortadoğu'nun göbeğinde bir halk, yediden yetmişe, etiyale kemiğiyle "yeni bir Nazi kudurganlığı"na karşı mücadele ediyor. Artık Filistin'de İntifada bir varlık yokluk meselesi... ABD'nin Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanınması ve bunu İsrail'in kuruluşunun 70.yılına denk getirmesi, Filistin Halkı için İntifada'dan başka bir seçenek bırakmıyor. Siyonist İsrail devleti, ayaklanan halkın üzerine ateş açmak suretiyle nasıl bir gözü dönmüşlikle saldırabileceğini gösteriyor; ama yaptığı bu son katliam dahi Filistin Halkının özgürlük arayışını engellemeye yetmiyor.

Ey dünya, ey insanlık! Şimdi Filistin için ayağa kalkma zamanı! Şimdi Filistin'de özgürlük için, İsrail siyonizmi ve ABD'ye karşı savaşanların yanında olma zamanı! Şimdi insan olarak kalabilmenin gereklerini yerine getirme zamanı! SAVRA SAVRA HATTA NASR!

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

23 Mayıs - 6 Haziran 2018 / S 049 / 1 TL

ŞİMDİ SEÇİM DEĞİL

DEVİRİM ZAMANI

Halk arasında olumsuz sonucu önceden belli olan adımlar için "bile bile lades" deyimi kullanılır. Bugün seçim paradisine ortak olanlar için yerli yerine oturan bir kavram. Kim hangi gerekçeyle olursa olsun, eğer 24 Haziran seçimlerinde sandığa gitmeyi düşünüyor ve bununla yetinmeyip halklara, bu şekilde kurtuluşun mümkün olduğunu söylüyorsa; onları hararetle oy vermeye çağırıyorsa, "bile bile lades" oluyor; hem kendini hem de halkları kandırıyor.

Durum tam da bunu gösteriyor; zira devletin başındaki şahıs, katıldığı bir televizyon programında açık açık, "sistemi tkayacak herhangi bir gelişmeye izin vermeyiz. 7 Haziran'da sistemin önünü açtım(...), sizin dediğiniz anlamdaki bir neticeye göre(yani seçimleri kaybetme ihtimalleri dahilinde-bn), hazırlıklarımız şüphesiz olacaktır. A, B, C planlarımız var" dedi.

Daha ne desin! Seçimi kaybetmesi durumunda, daha önce yaptığı gibi, sonuçları tanımayacağını açık açık söylüyor...Demek ki, karşı-devrim cephesinden her şey net. Peki bunun karşısında, anti-faşist cephede durum ne? Hala bu cephede olduğunu iddia edenlerin, 24 Haziran akşamı ya da 25 Haziran sabahı, her halükarda "zaferini" ilan etmeye hazırlanan karşı-devrim cephesine karşı nasıl bir tutum alacaklar?

"Sarayı şimdiden boşaltın; 24 Haziran sonrası zaten orada oturamayacaksınız" diyenler acaba kendi söylediklerine kendileri inanıyorlar mı? Dinci faşist iktidarın başındaki adamın "hay hay buyrun siz oturun" diyeceğini mi düşünüyor? Böyle düşünenlerin, eğer kasıtlı yalan -ki burjuva partiler tam da bunu yapıyorlar- söylemiyorlarsa, akıl sağlıklarından şüphe etmeli.

Herkes biliyor ki gemi su alıyor. İktidardakiler yalanla dolanla dahi yönetemiyorlar. Seçimleri erkene almaları bunun sonucu. Sistemin çürüdüğünü ve ayakta kalabilmek için işçi sınıfı ve emekçilere açtıkları iç savaşı daha da boyutlandırmaktan başka bir seçeneği yok. Seçimlerden hangi sonuç çıkarsa çıksın sermaye sınıfının ve onun devletinin işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt Halkına saldırılarını yoğunlaştıracağını; yoksul alevileri, emekçi kadınları ve emekçi çocuğu gençleri, öğrenci gençliği ezmeye devam edeceklerini herkes biliyor.

Seçimlere katılmaktan ve var olan "ittifak" ya da adaylardan birine oy vermekten başka seçenek olmadığını söyleyenlere Leninistler, halkları aldatmayın, gerçekleri söyleyin diyor. Seçim yoluyla dinci faşist iktidarın yıkılabileceğini, başındaki adamın gidebileceğini ileri sürenlere Leninistler, "ne kendinizi ne halkları kandırın" diye sesleniyor. Dinci faşist iktidarın, başındaki adamın saltanatının yıkılmasının tek yolu var: Zora dayalı devrim.

Halkların, nüfusun büyük çoğunluğunun dinci faşist iktidardan, onun başından, baskı ve sömürü düzeninden nefret ettiği, bunlardan kurtulmak için ileri atılmaya hazır olduğu herkes görüyor, kabul ediyor. Bir ayaklanmanın koşulları; bütün bunları bir ayaklanmayla süpürmenin koşulları fazlasıyla var. Bu koşullarda, devrimci bir parti, sandığın değil, devrimin yolunu gösterir.

Dinci faşist iktidarın ve onun başının "yazı da gelse tura da gelse" kazanacağı bu seçim, onlardan kurtulmak için ayaklanmaya hazır kitlelerin sokağa çıkması için "genel bir bahane" oluşturacaktır. Kitleleri, seçim sonuçlarını tanımamaya, sokağa çıkmaya çağırın. Sadece tek devrimci yol olduğu için değil, dinci faşizmden, onun başından, yoksulluktan, baskı ve sömürden başka kurtuluş yolu olmadığı için de böyle yapmalısınız.

Meclisin hiçbir önemi yok. Zindandaki HDP milletvekillerine bakarak da bunu anlayabilir ve anlatabilirsiniz. Bu gerçeği halklardan gizlemeyin; açıkça söyleyin. Çok değil, bir ay sonra büyük bir hayal kırıklığı yaşamamaları için halklara bu gerçekleri söyleyin! Dinci faşist iktidarı ve onun başını, dayandığı maddi temelle birlikte yıkmak isteyen sokağa çıkmaya hazır olmalıdır.

Bu, bugün devrimci olan tek seçenektir; Şimdi Seçim Değil Devrim Zamanı diyerek yığınları proletaryanın kızıl bayrağı altında toplamak ve sistemle dışarı bir savaşa tutuşmak... İnsanların dikkatini sandığa değil, sokağa yöneltmek ve devrimci bir hükümet için, devrimci halk iktidarı için mücadeleyi yükseltmek.

Zaman hızla daralıyor, "bile bile lades" olmak istemeyen herkes Leninist saflara

>>Editör...

NE SEÇİMLERİ
NE SONUÇLARINI
TANIMALI!

Dinci faşistlerin seçimle/sandıkla gitmeyeceklerini ileri sürmüştük; o günden bu güne ortaya çıkan her gelişme bu öngörümüzü doğruladı. Bunun, önümüzdeki süreçte de böyle olacağı kesin. Sandıkla/seçimle gitmeyecekler; seçimler bir tiyatrodan ibarettir.

Dinci faşist iktidarın seçimle iktidarı kaybetme korkusu yok. Ama şimdi onları bir başka korku sarmaya başladı: İşçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt halkının ve diğer ulusal topluluk halklarının seçimi ve sonuçlarını tanımama ihtimali.

3

Yeni Bir Gelecek
Uzak Değildir

C.Dağlı

2

Filistin Devriminde
Yeni Dönem

Taylan Işık

4

2013'ten Bugüne
Birleşik Devrim Üzerine

Özgür Güven

5

Oh My God!
Korkmuyorlar

Şiar Coşkun

8

Kadınlar İçin
Manifesto

Sena Demir

9

Devrim...
Nereden, Nasıl

Ali Varol Günal

10

YENİ BİR GELECEK UZAK DEĞİLDİR

BAŞYAZI

C. Dağlı

İşçi sınıfı, geçmişini yinelenemeli, geçmişle, geçmiş mücadelelerin anlarıyla oyalanmamalı; geçmişin hatalarını, eksiklik ve zayıflıklarını eleştirmeli ve geçmişini aşarak geleceği inşa etmelidir. Emekçi sınıf, geleceği inşa ederek kendini kurtarabilir.

Yeni bir gelecek inşa etmek çalışan sınıfın amacıdır. Zafere ya da yenilgiye, devrimci yükselişe ya da bastırılığında daima amacını izlemelidir. Devrimci amacını izlemeyen işçiler, burjuvazinin etkisine girer, sonuç olarak hiçbir zaman kurtuluş yüzü göremez.

İşçi kitleleri amacını takip ederse, küçük-burjuva demokratik hareketle ilişkide, güç ve eylem birliğinde ittifak sürecinde, bu hareketin içinde erimez. Ancak geleceği inşa etme hedefine bağlı olarak, birlikte hareket ederken bağımsız sınıf çizgisini koruyabilir. Devrimci işçiler küçük-burjuva demokratik hareketlerle ilişkiye girerken, proletaryanın tam kurtuluş bakışıyla hareket eder.

Nasıl ki tüm ezilen ve sömürülenler, işçi sınıfını takip etmeden, kapitalizmin baskısından kurtulamaz; işçi sınıfı da, diğer halk kitlelerini yanına çekemezse, burjuvaziye yenemez ve kendi hedefine ulaşamaz. Fakat, yeni bir gelecek kurmak için dövüşen işçiler diğer emekçi kitleleri yanına çekebilir. İnşaa edilecek gelecekte, bugünkü toplumda sürdürülen çeşitli ve zengin yaşam sürdürülecek ve daha da ileri götürülecektir. Fakat bu zengin, ileri, çeşitlilik gösteren yaşamdan kapitalist toplumun aksine, bir avuç asalak değil, tüm toplum faydalanacaktır. Böylesi ilerici, zengin, insanal bir gelecekte kendi kurtuluşlarını gören işçi olmayan emekçi kitleler, işçilerin amacına ikna olur ve onunla birlikte burjuvaziye karşı ortak kavgaya atılır.

Nasıl ki, amaç olmadan proletaryanın tam kurtuluşu hedefi olmadan işçi sınıfı için dövüşeceğini ve hangi yöne gideceğini bilemezse; işçi sınıfına dayanmadan, işçilerin devrimci eylemi olmadan, emekçi sınıf iktidara gelmeden devrimci amaç da pratiğe geçmez, işçi sınıfı partisinin bir program ifadesi olarak kalır. İşçi sınıfının ve tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu adına ne söylenmişse, ancak emeğin devrimci iktidarında pratik bir değeri olur.

Geleceği inşa etmek, günün gerektirdiği devrimci görevleri geleceğe ertelemek değildir; fakat şu demektir: Ancak mücadelenin bugünkü aşamasının görevlerini yerine getirerek, geleceği inşa edecek bir aşamaya ulaşabiliriz. Bugünün ivedi devrimci görevi, kapitalist toplumsal düzeni, bu kapitalist kölelik sistemini yıkmaktır. Kapitalist sınıf egemenliğini, kapitalist sınıf düzenini yıkmadan yeni bir geleceği inşa edemeyiz.

Geleceğin inşasını geleceğin insanlarını bırakamayız. Gelecek için tam da bugünden mücadele veriyoruz. Yeni bir gelecek için savaşımı bugünden vermemek, bugün sistem içi taleplerle oyalanmak ve burjuva düzenin ömrünün uzamasına hizmet etmektir.

Proletaryanın toplumsal devrimi olmadan yeni bir geleceği ya da toplumun sosyalist yeniden örgütlenmesini gerçekleştiremeyiz. İşçilerle kapitalistlerin çatışmasının ya da hesaplaşmasının kaçınılmazlığı, proletaryanın toplumsal devriminin kaçınılmazlığı demektir. İşçi sınıfının iktidara gelmesi de kesindir. Çünkü sınıf savaşımı oraya varır. Bizim görevimiz tam da devrimci eylem ve örgütlü çalışmaya yolculuğa bu süreci hızlandırmak ve sonucuna götürmektir. Ne için dövüştüğümüz açıktır. O halde, bütün politik pratik mücadeleleri, propaganda ve ajitasyon çalışmalarını açıklığa kavuşturduğumuz büyük hedefimizi gerçekleştirmek için yürütmeliyiz.

Dünya işçi hareketinde, kısa dönem yararlarını bir çizgi haline getiren bir çok işçi (komünist) parti oldu. Bu çizgiyi bugün başkaları izliyor. Bunu o kadar ileri götürdüler ki, kısa süreli yararlar uğruna, ilkelerini, devrimci amaçlarını bir kenara atacak bir duruma geldiler; ya da bazıları devrimci amaçlarını kağıt üzerinde kabul ettiler, gerçekteyse, pratikte yadsıldılar. Kısa süreli yararlar uğruna mücadeleyi bir kez önde tutunca, burjuvaziyle her tür uzlaşma ve var olan duruma boyun eğme kaçınılmaz olur. Dolayısıyla hepsi de devrimci işçilerin sınıf partisinden çıktılar. Geleceği inşa etmek yerine, işçilerin kısmi çıkarları için, bazı yararlar için burjuvaziyle uzlaşmaya girenleri bekleyen daima kötü sonudur.

Günlük çıkarlar ve günlük mücadelelerin kaygılarıyla hareket ettiler. İçinde hareket ettikleri yasal olanakların ne olacağı kaygıları, onlarda baskın oldu. İşçilerin günlük çıkarları ne olacak diye kaygı duyanlar, aynı kaygıları proletaryanın kurtuluşunun nasıl başarılabacağı üzerine duymadılar. Oysa ki asıl titizlik gösterilmesi gereken işçilerin ortak geleceğidir. Devrimci olan, işçilerin ortak geleceği için savaşımıdır.

Yeni bir gelecek, sınıf savaşımının ve devrimin sonucudur. Ama devrimi bir olay değil, bir dizi olay oluşturur. Üç ağaçtan bir orman olmaz. Birçok nicelik gelişimin belli bir aşamasında nitel sıçramaya uğrar ya da nitel değişim geçirir. Başka bir deyişle devrim, olaylar, eylemlerdir. İşyanlar, olayların tümünün bütünlüğü tarafından oluşturulur. Koşullar doğmuşsa, birçok olay aniden ve arka arkaya ortaya çıkar. Bu, gerçek işçi sınıfı partisinden, yani devrimci parti için şu anlama gelir: her an olayları karşılamaya hazır olmak gerekir. Yalnızca olayları değil, büyük olayları karşılamaya hazır olmalıyız. Çünkü bugünün geleceğe gebe olduğu tarihsel aşamada küçük bir olay, büyük bir olaya ve devrime yol açabilir.

Bugünün geleceğe (yarına) eski toplumun yeni bir topluma gebe olduğu bir tarihsel aşamadayız. Dolayısıyla bu aşamada yeni bir gelecek uzak bir dönemin sorunu değil, bugünün sorunudur. Bu durumda devrimci işçilerin partisinden yapması gereken, tüm yeteneği, gücü ve çabasıyla geleceğe hazırlanmak. Başka bir deyişle, geleceği inşa etmek için, sınıf savaşımının karşımıza çıkacağı tüm mücadele biçimlerini karşılayacak bir konumda olmalıyız. Tarihsel aşamanın bizden istediği görevleri yerine getirmek için niteliğimizi güçlendirmemiz gerekiyor. Çok yönlü çabalarımızı hızlandırmalıyız, çünkü yeni ayaklanmalar, bizden çok uzakta değildir.

Kapitalizmin çöküş dinamiklerinin işbaşında olduğu, bir tarihsel sistemin çöküşte olduğu bir aşamada, burjuva toplumun sonunu getirecek olaylar ani ve hızla oluşuyor. Böyle bir tarihsel momentte gelecek mücadeleleri karşılayacak bir konumda olmayan bir işçi sınıfı partisinden, büyük olayları aniden patlak verdiğinde öylece kala kalır. Büyük olaylarda etkin ve öncü bir rol oynamak için yarına, bugünden hazır olmalıyız.

Olayların ard arda gelmesi, kapsamı ve daha büyük olayları doğuracak koşulların oluşması, toplumda köklü dönüşümler zorunluluğunun dışı vurumudur. İşçilerin toplumdaki durumları güvensiz ve durum gün gün kötüyeye gidiyor. Bir anda büyük bir işçi kitlesi, işsiz kalıyor. Emekçilerin içinde bulunduğu genel sefalet koşulları yeni geniş başkaldırıları kaçınılmaz yapıyor. Toplumda devrimci dönüşüm kendini her bakımdan dayatıyor.

Toplumsal düzen değişikliğiyle karşı karşıyayız. Burjuva muhalefet bloku toplumda köklü bir değişim istemini, bir hükümet değişikliğiyle boşa çıkarma çabasında. Gelişmeler toplumun devrimci dönüşümüne kadar varmasını diye, devleti ve düzeni kurtarmak için hükümet değişikliği sorununu öne çıkarıyor. Burjuva güçler, bu politikalarında yalnız deşiller. Uzlaşmacı küçük-burjuva demokratik hareketleri ve reformistleri de yanlarında bulacakları açık. Varsın her çabayı gösterebilirler; ezilen ve sömürülenlerin devrimci kavgayı yükseltmesi, egemen sınıfın tüm girişimlerini başarısızlığa uğratar.

Burada işçilerin ve emekçi halk kitlelerinin en ileri, en tutarlı ve en mücadeleci kesimlerinde büyük bir değişim olduğunu belirtmeliyiz. İşçiler eğitilmiş, kültürlü, sınıf bilincine vb. nitelikli ve gelişkin bir düzeyi temsil ediyorlar. Sınıf savaşımının uzun bir sürecinden geçtiler. Dünyadaki gelişmeleri yakından takip eden entelektüel bir konumdadılar. Eğitilmiş ve birçok yönden ileri bir düzeyde olan işçiler, proletaryanın devrimci sınıf partisinden, leninist partinin görüşlerini dahi iyi kavrayabilir ve benimseyebilir. Sınıf savaşımına ve devrime önderlikte daha güçlü duruma gelebilir. Bu, çalışmalarımızla ve mücadelemize bağlıdır.

Safları güçlendirelim. Devrimci kavgayı yükseltelim. Yeni bir gelecek bize uzak değildir.

Kitaplarımız Tutsaklara

Cezaevlerinde OHAL ile birlikte tutsaklara yönelik artan baskılar, tek tip dayatması ve yayın yasakları, Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ)'nin "Kitaplarımız Tutsaklara" şiarıyla yaptığı basın açıklaması ile protesto edildi.

12 Mayıs günü 12.30'da Galatasaray Lisesi önünde toplanan tutsak yakınları, basın açıklaması yaparak tutsaklara kitap gönderdiler.

OHAL ile birlikte hapisanelerde tutsaklara dönük baskılar, tek tip elbise dayatması ve yayın yasaklarına dikkat çekilen basın açıklamasında mektupların tutsaklar için dışarıya açılan bir pencere olduğuna dikkat çekildi. Kimi ce-

zete ve dergiler de alınmıyor, "bayiden para ödenerek alınması" şart koşuyor.

Eylem "Tecrit öldürür dayanışma yaşatır!", "Tutsaklara kitap yasağına son!" sloganları ile sona ererken, Galatasaray Postanesi'nden tutsaklara kitaplar postalandı.

Zindanlarda Saldırıları Sürüyor

Zindanlarda tutsaklara yönelik saldırılar, çok yönlü sürüyor. OHAL uygulamaları da, tutsakların, özellikle de hasta tutsakların cezaevi koşullarını daha da ağırlaştırıyor.

Kayseri Bünyan Cezaevi'nde tutsak olan ağır hasta Mehdi Boz, Mayıs ayının ilk haftasında Elazığ T Tipi Kapalı Cezaevi'ne sürgün edildi.

Tiroid bezi kanseri, KOAH, böbrek ve mide rahatsızlığı ile prostat hastalığı olan Mehdi Boz, götürüldüğü Elazığ Cezaevi'nde çıplak aramayı reddettiği için darp edildi.

Sürgün haberinin ardından Elazığ Cezaevi'nde kardeşini ziyarete giden Necla Er, "Kardeşim Mehdi, annemi arayarak 10 gün önce Elazığ'a sürgün edildiğini söylemiş. Cezaevine giriş sırasında çıplak arama dayatmasını reddettiği için darp edilmiş. Bu darp sırasında kaburgalarının zarar gördüğünü aktarmış. Ayrıca elleri arkadan kelepçeli bir şekilde süngü odaya götürülmüş ve 5-6 saat işkenceye maruz kalmış. Doktora götürüldüğünü, durumunun iyi olmadığını söylemiş. Bu hafta arayacaktı; ama aramadı. Mehdi'nin durumunun kötü olduğunu ve ailesi veya avukatlarından birilerinin kendisini görmeye gelmeleri gerektiğini söylediler. Kardeşim zaten ağır hasta. Gördüğü muameleden dolayı durumundan endişe ediyoruz. Şu ana kadar kendisinden bir haber alamadık" dedi.

Pek çok hastalığı olan Mehdi Boz, 6 ay önce Edirne F Tipi Kapalı Cezaevi'nden Kayseri Bünyan Cezaevine sevk edilmişti. Ancak sağlık raporları Kayseri'ye ulaştırılmadığı için tedavisi aksamıştı.

Pınar Aydınlar Tutuklandı

Tüm ülkeyi bir yarı açık cezaevine dönüştüren devlet, her fırsatta insanları cezaevlerine göndermeyi ihmal etmiyor. 15 Mayıs günü, Almanya dönüşü Atatürk Havalimanı'nda gözaltına alınan sanatçı Pınar Aydınlar, 10 aylık kesinleşen cezası nedeniyle gözaltına alınarak tutuklandı.

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevine gönderilen Pınar Aydınlar'ın cezası, 2015 genel seçimlerinde HDP İzmir Milletvekili adayı olarak seçim çalışmaları kapsamında yaptığı konuşmalar...

Pınar Aydınlar, cezaevine girişte dayatılan çıplak aramayı kabul etmediği için darp edildi ve tek kişilik hücreye konuldu. Aydınlar'ın Kandıra F Tipi Cezaevi'ne gönderileceği söyleniyor.

HAYIR!

L.M.K.

EVET ÇOCUKLAR. DİYELİMKİ A PARTİSİ HİLE YAPARAK SEĞİMİ KAZANDI. BU DURUMDA NE YAPMAK GEREKİR?

DERS: DEMOKRASI
KONU: SEĞİM
A PARTİSİ

SÖYLE BAKAYIM KEMAL

SONRAKİ SEĞİMLERE HAZIRLANIRIZ ÖRTMENİMM..

EVET
EVET
EVET

EMEP HDP GHP BDP

PEKİİ.. DİYELİMKİ SONRAKİ SEĞİMDE A PARTİSİ YİNE HİLE YAPARAK KAZANDI.. BU SEFER NE YAPARSIN?

DERS: DEMOKRASI
KONU: SEĞİM
A PARTİSİ

SONRAKİ SEĞİME DAHA İYİ HAZIRLANIRIZ ÖRTMENİMM!

EVET
EVET
EVET

AFFERİN ÇOCUKLAR. BİR İKTİDAR HİLE YAPARAK SİZİ ENAYİ YERİNE KOYSADA, NE OLURSA OLSUN SANDIKTAN ŞAŞMAYACAĞSINIZ. DEMOKRASI BÖYLE BİŞEYDİR İŞTE!

BÖYLE ÖĞRENCİLER VARKEN DEMOKRASI YIKILMAZ!

EVEEEET!

Editör

NE SEÇİMLERİ NE SONUÇLARINI TANIMALI!

Baş tarafı 1. sayfada

Bu yüzden, seçimlerin ve sonuçlarının tanınmasını, kabul edilmesini şimdiden garantileme derdine düştüler. Dinci faşistlerin tasası, seçimleri kaybetmek değil, seçimler onlar için "çantada keklik" gibi. Tasaları, sahneyecekleri seçim tiyatrosunun sonuçlarının kabul edilmesidir.

Bu konuda ilk işaret Numan Kurtulmuş'tan geldi. Dinci faşist iktidarın bu vitrinlik bakanı, bu kaygısını, tehdit karışımı şu sözlerle dile getirdi: "Herkes şimdiden seçim sonuçlarını kabul edip, seçim sonuçları ne şekilde tecelli ederse etsin milletin tercihinin saygıyla karşılıklamak mecburiyetindedir. Yani milletin tercihinin üzerine söz söylemek kimsenin hakkı olmamalıdır, kimsenin haddi olmamalıdır. Seçim sonrasında ortaya çıkabilecek olan kendilerince olumsuz bir tabloyu hiç kimse şimdiden, peşinen seçimleri mahkûm ederek yorumlamaya kalkmasın."

Bu sözlerin bir korku, bir endişe sonucu olduğu apaçık. Peki, bu korku, bu endişe neden? Oysa şimdiye kadar ne burjuva partiler, hatta ne de sosyal reformist parti ve örgütler -bunlara "devrimci" görünümüyle de dahil- seçimleri ve sonuçlarını tanınamayı ima bile etmiş değiller.

Bu yönde tek ses, Leninist Partiden geldi. Sadece Leninist Parti, işçilere, emekçilere, ezilen halklara seçimleri ve sonuçlarını tanınamama; seçim sonuçları açıklandığı anda sokağa çıkma çağrısı yaptı.

Belli ki, korku, bu çağrının devrimin toplumsal güçlerinde karşılık bulma ihtimalinden ileri geliyor. Çünkü, dinci faşist iktidarın seçim tiyatrosunda figüran rolüne dünden teşne gerici burjuva partilerin, sosyal reformistlerin aksine, emekçi sınıflarda ve ezilen halklarda sandık başına gitmeme, seçimleri ve sonuçlarını tanınamama eğilimi tahmin edilenden de güçlü.

Dinci faşist iktidarın ve onun başının seçimleri kazanmayı garantiledikleri kesin. Yani "yazı da gelse tura da gelse" seçimde "zaferin" kendilerinin olacağından eminler. RTE, "Sistemi çalış-

tırmayacak herhangi bir gelişmeye fırsat vermez" dedikten sonra işi biraz daha ileriye götürüp şu itirafta bulunuyor:

"7 Haziran'da da sistemi tükayanlar veya tükamak isteyenler oldu. Ben cumhurbaşkanı olarak sistemin önünü açtım. Ve hemen 1 Kasım seçimine gidildi. Kasım seçiminde halkımız, milletimiz 'bu böyle olmaz' dedi. Ve tek başına AK Parti'yi tekrar iktidara getirdi. Ve sistemin önü açıldı, çalışmaya başladı."

7 Haziran'da ne olmuştu peki? Dinci faşist parti, seçimleri kaybetmiş, Meclis'te azınlığa düşmüş, böylece de hükümet anayasaya göre "düşmüştü". Teorik/anayasal olarak böyleydi ama RTE ve onun iktidarı ne yaptı? Hadi, kendisinin sözleriyle söyleyelim: "Sistemin önünü açtı" yani seçim sonuçlarını tanımadı, hükümet işine devam etti ve konularının anayasaya uygun hale getirebilmek için hileli seçime gittiler.

Bütün bu olan bitenler karşısında burjuva muhalefetin tavı ne oldu? İsyan duyguları içinde, ayaklanma ruh haline girmiş kitleleri yatıştırma... Kılıçdaroğlu ve partisi, aynı rolü, 16 Nisan referandumunda, daha pişkin biçimde oynadı.

RTE, doğrusunu söylemek gerekirse, 24 Haziran seçimlerinin sonuçları ne olursa olsun iktidardan ayrılmayacağını açıkça ilan etmiş halde. "Seçimi kaybederseniz ne yapmayı düşünüyorsunuz" minvalindeki bir soruya, "küşemize çekiliriz" demiyor; "A,B,C planlarımız var" yanıtını veriyor.

Zaten dinci faşist iktidarın içinden gelenler de, örneğin Abdullahi Şener, RTE'nin kaybetse de iktidarı bırakmayacağını, "Ne pahasına olursa olsun Tayyip Erdoğan, Türkiye ekonomik krizden dolayı mahvi perişan olsa bile, işsizlik ayıyuka çıksa, iş adamları batsa, çiftçi açlık sınırının altına düşse bile iktidarı bırakmaz. Onun için önemli olan iktidarda kalmaktır" sözleriyle ortaya koyuyor.

Sadece o mu? Emperyalist basından Hatip Dicle'ye, oradan HDP'nin başka isimlerine kadar

sayısız kişi ve çevre bu gerçeği biliyor. Ama soru ve sorun da bu noktada. Çünkü hepsi de bu seçimlerin bir tiyatrodan ibaret olduğunu bilmelerine ve dile getirmelerine karşın hiç biri, işçi sınıfına, emekçi kitlelere, ezilen halklara seçimlerin ve sonuçlarının tanınmaması çağrısını yapmıyorlar. Dinci faşistlerin iktidarı bırakmayacaklarını bilmelerine karşın hepsi de seçimlere katılmamanın "faziletleri" üzerine bir çuval dolusu laf ediyorlar.

Sandık/seçim yoluyla dinci faşist iktidarı yıkabileceklerini söyleyerek, hem kendilerini hem de bu faşist iktidardan kurtulmak isteyen ezilen yoksul kitleleri, halkları aldatıyorlar. CHP ve onun başı Kılıçdaroğlu bu aşağılık görevi gönüllü üstlenmiş. Seçimlere, kazanmak için değil, RTE'nin hilelerine meşruluk kazandırmak için giriyor. Bugüne kadarki bütün seçim ve referandumlarda Kılıçdaroğlu ve partisine düşen rol buydu; önümüzdeki seçimlerde de bu olacak.

Emekçi sınıflara, yoksullara, Kürt halkına, diğer ulusal topluluk halklarına şimdiden seçimleri ve sonuçlarını tanınamama, sokağa çıkma çağrısı yapmayanlar, devrim karşısında tarihi bir sorumluluk altına girmiş olacaklar. Ne müteveffa TKP'nin kılık değiştirmiş politikasından başka bir şey olmayan "AKP-MHP faşizmini geriletme" palavraları ne de başka bir bahane bu sorumluluğu ortadan kaldıracaktır.

Leninistler, işçi sınıfını, Kürt halkını, emekçi sınıfları ve yoksul, ezilen halkları, seçimleri ve sonuçlarını tanınamama; dinci faşist partinin "zafelerini" ilan ettiği anda sokaklara çıkma çağrısını yapıyor. Dinci faşist iktidarı yıkabiliriz ve yıkılacaktır. Ancak bu, seçim-sandıkla değil, isyan ve ayaklanmayla olacak.

Seçimlere ve sonuçlarına bağlı kalmak, tanımak emekçilere, Kürt halkına çok daha şiddetli bir baskı ve zulüm getirecektir. Dinci faşist iktidar, ekonomik yaşamı dayanılmaz hale getirecek, yoksulluğu artıracak, sömürüyü yoğunlaştıracak politikaları; bu politikaların uygulaması için gerekli

baskı ve terör tedbirlerini seçim sonrasında saklıyor.

Ama bütün bunlar önlenemez değildir. Dinci faşist iktidarın seçim-sandıkla gitmeyeceğini söylemek umutsuzluk değil; gerçeğe korkmadan bakabilmektir. Aksine, seçim-sandığa bel bağlama mezbahaya giden koyunun ruh haliyle davranma anlamına geliyor. Fakat, emekçi sınıfların, Kürt halkının ezici bir çoğunluğu böyle davranmayı kabul etmiyor; isyan ve ayaklanmacı ruh haliyle hareket ediyor.

Dinci faşist iktidarı yıkmanın tek yolu da bu. Sosyal reformistlere, onların kuyruğundan ayrılmayan oportünistlere söyleyeceğimiz şudur: Hiçbir şey bilmiyorsanız, yani başımızdaki Ermenistan'ın burjuva muhalefetinden öğrenmeye çalışın. Dinci faşizmden kurtulmak isteyen öfkeli; isyan ve ayaklanmacı ruh haline sahip kitlelere sokağa çıkma çağrısı yapın.

Birkaç saat içinde atılan iki milyondan fazla "tamam" tweetinden, dinci faşist iktidarın bu sefer seçimle gideceği sonucunu çıkarmak ahmaklık ve halkları aldatmaktır. Buradan çıkarılacak tek sonuç, kitlelerin bu dinci faşist iktidardan ve RTE'den kurtulmak için şiddetli bir istek içinde olduklarıdır. Bu halk, dinci faşizme karşı sokağa çıkmaya, devrimci eyleme, isyan ve ayaklanmaya hazır olduğunun sinyallerini bu şekilde verdi.

Dinci faşizmin korkusu da bu. Halkların sokağa çıkmasından, seçimleri ve sonuçlarını tanınamamasından korkuyor. Bu korkuyu gerçeğe çevirmenin, dinci faşist iktidarı bir devrimle yıkmanın olanak ve koşulları mevcut.

Leninistler bir kez daha, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını, emekçilerini, Kürt halkını seçimleri ve sonuçlarını tanınamama; dinci faşist iktidarı yıkmanın tek yolu olarak, sokağa çıkmaya çağırıyor.

Denizler Zindanlarda Da Anıldı

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, idamlarının yıldönümünde sadece sokaklarda değil, devrimci mücadelenin önemli bir alanı olan zindanlarda da etkinliklerle anıldılar.

Tekirdağ, Bakırköy, Kandıra, Silivri, Tarsus Zindanlarının yanı sıra, Vatan Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde gözaltı hücrelerinde dahi saygı duruşu, marşlar, sloganlar, konuşmalar ile anıldılar.

Selam olsun Denizlerin yoldaşlarına, selam olsun devrim bayrağını en yükseklerde dalgalandıranlara.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan...^(*)

Üç genç yürek, üç devrimci cüret, devrim çağrısı... 6 Mayıs 1972 sabahı, hiç tereddüt etmeden yürüdüler idam sehpasına.

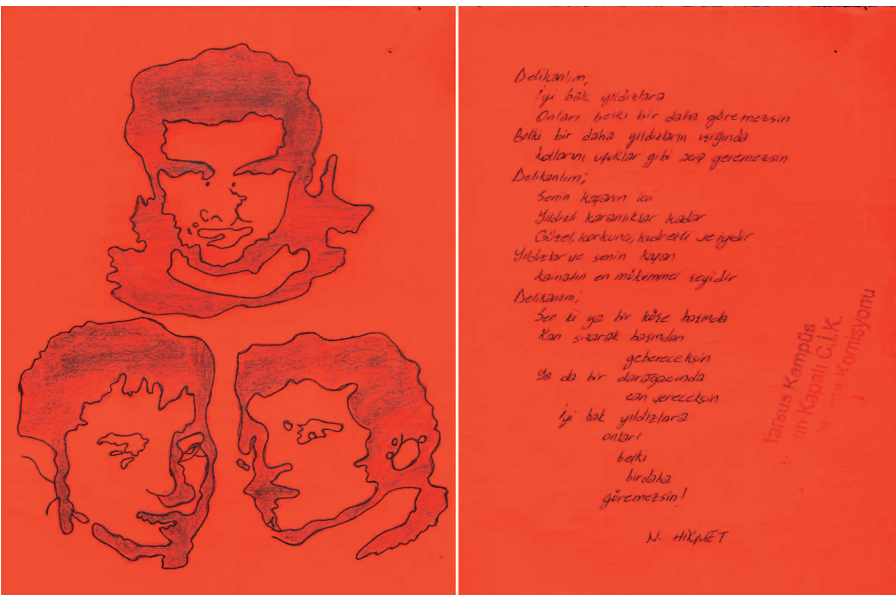
Denizler 70'li yıllarda yükselen kavgada, gençliğin ve işçi sınıfının tüm eylemlerinde aktif rol oynadılar. Mücadelede en büyük ilkeleri, hep daha ileriye gitmek, asla yerlerinde saymamaktı. Bu ilke doğrultusunda, çıktıkları yolda hep en ileriye atıldılar ve THKO'yu kurdular. Bu adımla, mücadeleyi başka bir evreye taşıdılar. Gönüllü olarak Filistin kamplarına gittiler, orada hem eğitim aldılar hem de Filistin halkıyla birlikte mücadele ettiler. Halkların birlikte mücadelesinin en güzel örneğini serdiler gözler önüne. Son nefeslerine kadar halkların birlikte mücadelesini savundular; idam sehpasına yürürken de bunu haykardılar. Bir bayrağı yükselttiler, bir devrim ateşi yaktılar.

Onları idam sehpasında çaresiz görmek isteyenlere karşı, dimdik yürüdüler idam sehpasına. Onların idam edilmesiyle yükselen bayrağın düşeceğini, yılan devrim ateşinin söneceğini umut edenler, bu cesaret karşısında yanıldıklarını bir kez daha anladılar. İdamlarından sonra Denizlerin bayrağı daha da yükseldi, yaktıkları ateş harlandı, kentleri sardı. Birlikte mücadele çağrılarını bayrakları devralan yeni nesillere ulaştı, Rojava'da, Afrin'de büyüyerek çoğaldı. Onların yaktığı devrim ateşi büyüyerek çoğalan bir miras oldu. Denizlerin idam sehpasında haykırışları her söz, bilincimizde ve yüreğimizde kazılıdır, mücadelemizde ışıktır. Adları adımız, adları onurdur!

Devrim için yaşayan ve bu uğurda ölenler için ölüm bir yalandır. Çünkü onlar, zamanlarının çok ötesine uzanan idealleri ve eylemlerini, tarihin akışına yön verenlerdir. Şan olsun bu yolda yürümüş ve yürüyecek olanlara! Sonsuzca kalplerimizde parlayacak olan, ölümü bir yalandan ibaret kılanlarımız!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan Ölümsüzdür!

(*) Tarsus Zindanında yapılan anma etkinliğinde yapılan konuşma.

"1 Mayıs Alanı Taksimdir Tutuklananlar Serbest Bırakılsın"

1 Mayıs günü Taksim'e çıktıkları için gözaltına alınan ve Terörle Mücadele Şubesi'nde 7 günlük gözaltından sonra tutuklanan Mücadele Birliği okurları Gamze Nihal İyidoğan ve Ezgi Yergin için İHD'de bir basın açıklaması düzenlendi.

"1 Mayıs Alanı Taksimdir, Tutuklananlar Serbest Bırakılsın Mücadele Birliği Platformu/ Devrimci Öğrenci Birliği" pankartının asıldığı basın açıklamasında, ilk olarak Mücadele Birliği adına konuşma yapılarak, polislin Taksim'deki her tür ablukasına rağmen sabah erken saatlerde pankart açıldığı söylendi.

Öğle saatlerinde pankart açarak Taksim'e girmek isteyen 5 okurlarının daha polis saldırısıyla gözaltına alındığını; Pınar Kara, Doğukan Türüt, Hıdır Devrim, Süleyman Çakmak, Ali Ekber Erarşlan'ın 7 gün Vatan Caddesi'nde Güvenlik Şube'de tutulduktan sonra Adliye'ye çıkarıldıklarını ve yurtdışına çıkış yasağı konularak serbest bırakıldıklarını belirttiler.

"Devrimcilere, demokratlara, kadınlara, öğrencilere, akademisyenlere, gazetecilere, tutsaklara, Kürt halkına... Kısaca toplumun dinamik, ilerici her kesimine yönelik devletin okları.

Gamze Nihal İyidoğan, genç bir emekçi kadın. Ezgi Yergin, Marmara Üniversitesi'nden devrimci bir öğrenci; DÖB'lü bir öğrenci. Her tür baskıya, saldırıya, yasaklara karşı sesini yükselten, halkların özgürlüğü için çarenin devrim olduğuna, sosyalizm olduğuna inanarak yüzbinlerce genç kadından ikisi. Kendisine karşı yükselen hiçbir sese tahammül edemeyen, her tür başkaldırıyı ezme refleksinde olan sermaye sınıfının zindana attığı yüzbinlerce genç kadından ikisi..." denilen açıklamada, "Baskıları, saldırıları kar etmeyecek. Her zindana atılanın, her ölümsüzleşenin yerini yenileri alacak, taa ki kurdukları korku imparatorluğu çökene dek" diye sonlandı.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına yapılan açıklamada da, Marmara Üniversitesi öğrencisi arkadaşları Ezgi Yergin'in Taksim'e çıkarak, pankart açtığı vurgulanarak "Faşizm kendinden olmayam, kendisi gibi düşünmeyeni, istediği şekilde davranmayanları baskı altına almaya, sindirmeye, iktidarını baki kılmak için saldırmaya devam ediyor" denildi.

Öğrenciler açıklamalarında "Üniversiteler dizginsiz

bir gericilik ile donatılıyor, bilime dair ne varsa tasfiye ediliyor, üniversiteler gericiliğin merkezleri haline getirilmeye çalışılıyor. Sermayeye üniversiteleri daha kolay peşkeş çekebilmek için, bugünlerde üniversitelerin bölünmesi, tasarı olarak mecliste görüşülüyor. Öğrenci gençlik tıpkı işçi sınıfı, emekçiler, kadınlar gibi okulların yöneldiği

bir konudur. Fakat faşizm saldırmaya devam ederken karşısına yeni dinamikler mücadeleye atılmakta, faşizme karşı mücadeleyi yükseltmektedir. İşte Taksim iradesinin gösterilmesi ve devletin, dinci faşizmin hışımına uğraması da halkların, gençliğin sindirilememesinden ve mücadelenin giderek yeni ve daha militan şekilde gelişmesinden ötürüdür. 1968'de kuru-

lup bugünlere kadar Denizlerin mirasını taşıyan ve 50.yılımı kutlayan Devrimci Öğrenci Birliği olarak her daim işçi sınıfının yanındayız ve yanında olmaya devam edeceğiz. Denizler gibi işçi sınıfının kavgasının bir parçası olmayı ve devrimci cüret ve iradeyle mücadeleyi büyüteceğiz. Taksim'de işçi sınıfının kavgasında eylem yaptıkları gerekçesiyle tutuklanan Marmara Üniversitesi öğrencisi yoldaşımız Ezgi Yergin ve Mücadele Birliği okuru Gamze Nihal İyidoğan serbest bırakılmalıdır. 1 Mayıs Alanı Taksimdir" dediler.

Ardından, Taksim'de pankart açtığı için gözaltına alınan Hıdır Devrim de söz alarak devrimci bir işçi olarak 77'de işçilerin katledildiği Taksim Alanı'na çıkmanın görevleri olduğunu söyledi ve Taksim'de pankart açtıklarında onlara polislin saldırarak gözaltına alındıklarını, darp edildiklerini anlattı.

Açıklama, tutuklanmaların serbest bırakılması talebiyle sona erdi.

Basın açıklamasının ardından İHD'den çıkan Mücadele Birliği okuru ve DÖB'lü öğrenciler sivil polis tarafından çevrildiler ve ellerindeki ozalit pankartta ne yazıldığı soruldu. Polisler, pankartın fotoğrafını çektikten sonra ayrıldılar.

Ezgi Yergin, 16 Mayıs günü, tutukluluğa itirazının kabul edilmesi üzerine tahliye edildi... Yaşasın 1 Mayıs! Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

FİLİSTİN DEVRİMİNDE YENİ DÖNEM

TAYLAN IŞIK

Siyonist İsrail, Kudüs kentini başkent ilan etmesini protesto eden ve Filistinlilerin "Nakba" dedikleri felaket gününün yıldönümünde "Büyük Geri Dönüş" eylemi yapan Filistin halkına ölüm kusuyor. Şimdiye kadar, sekiz aylık bebek dahil, her yaştan altmıştan fazla Filistinliyi öldürdü, binlercesini yaraladı, sakat bıraktı.

Bütün bu vahşet, dünyanın gözü önünde olup bitiyor. İlerici insanlık dünyanın her yerinde Filistin halkıyla dayanışma; ABD emperyalizmini ve siyonist İsrail'i protesto etmek için sokaklara döktü. Ama şu gerçeği bir kez daha gördük: Protestolar, katillerin cinayet işlemelerine ve cinayet işlemeye devam etmelerine engel olmuyor. Natenyahu denen katil, Filistinlilerin katledilmelerini "tavuk dansı" oynayarak "kutladı".

ABD emperyalizmi, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı başlattığı savaşı yeni bir aşamaya, daha kapsamlı bir noktaya; devletlerarası bir savaş düzeyine getirmeye çalışıyor. Elçilik binasını Kudüs'e taşıyarak, bu kenti siyonist İsrail'in başkentine dönüştürme kararı ne tesadüftür ne de kendi bilmez Trump'un densizliği sonucudur. Bu karar, Filistin halkını savaşa kışkırtmak, İsrail'in eline bir savaş bahanesi vermek için alınmış ve uygulanmıştır.

ABD'nin, İran'la yapılan "nükleer anlaşma"dan çekilmesi, Suriye'de askeri yığmak yaparak güçlerini tahkim etmeye çalışması, en sonu, İsrail büyükelçiliğini Kudüs'e taşınması birbiriyle bağlantılı olarak ele alınırsa doğru açıklanabilir. ABD'nin bir savaşı kışkırtmaya çalıştığı son derece açık. ABD emperyalizmi zayıflıyor, dünya hegemonyası yıkılıyor, giriştiği tüm saldırı ve işgal girişimlerinde ne bir "zafer" kazandı bugüne kadar, ne de artık kimseye geçirebiliyor.

Bu çöküşü, bu zayıflığı savaş çıkararak, savaşları kışkırtarak ortadan kaldırmaya çalışıyor. Suriye ve İran'a karşı geliştirdiği saldırgan politikalarından sonra, Ortadoğu'da İsrail'i Filistin halkının üstüne salması bu politikanın sonucudur. İsrail, Ortadoğu'da hem bir karşı-devrim merkezidir hem de bir savaş odağıdır.

Ancak işler hiç de ABD ve İsrail'in istediği gibi gitmiyor. ABD-İsrail ikilisi İran'la bir savaş ortamı yaratarak Avrupalı emperyalistleri kendi arkasına takmak ve tahakkümü altına almak isterken, tersi bir durumla karşılaştılar. Başta Almanya, Fransa ve İngiltere olmak üzere Avrupalı emperyalistler, ABD'ye meydan okuyarak İran'a karşı konumlanmayı reddettiler. Elbette kendi emperyalist çıkarları gereği böyle davrandılar. Ama nedeni ne olursa olsun, 2001'den farklı olarak, ABD'nin peşine takılmayı kabul etmediler. Emperyalistler arası çelişki, şimdi, dünden çok daha derin ve keskin. Bilindiği gibi 2001 11 Eylül provokasyonundan sonra ABD emperyalizmi dünya halklarına karşı bir savaş başlatarak o savaş havasıyla Avrupalı emperyalistleri kendine boyun eğme noktasına getirebilmişti. Şimdi durum tam tersi.

Sadece Avrupalı emperyalistler değil, ama Mahmut Abbas/El Fetih gibi işbirlikçiler de ABD ve İsrail'e karşı açıktan cephe almak zorunda kaldılar. Ne Mahmut Abbas/El Fetih ne de bölge gericiliği, işbirlikçi politikalarına karşı eskisi gibi devam edebilirler artık.

Ama asıl önemli değişim, Hamas-Filistin halkı arasındaki ilişkilerde oldu. Bilindiği gibi, Hamas, Müslüman Kardeşler çetesi-ABD-İsrail üçlüsü tarafından, Filistin devriminin gericici kanallara aktırılması, marksizmden güçlü şekilde etkilenmiş FHKC, FHKC-Genel Komutanlık gibi devrimci örgütlerin zayıflatılması amacıyla kurulmuştu. Suudi Arabistan, Katar, İran başta olmak üzere, gericici devletle Hamas denen çeteyi para, silah ve daha pek çok yönden imkanlara boğarak güçlendirdiler. Devrimci örgütler, 1980'li yılların sonlarından itibaren zayıflamaya başladılar ve Hamas neredeyse en güçlü örgüt haline geldi. Öyle ki, Türkiye'den bazı ahmak yapılar bile Hamas'a "selam" durmaya başlamışlardı.

Filistin Devriminin sırtına saplanan bu hançerin bilenmesinde Suriye devletin de önemli payı oldu. Hamas'ı yıllarca besleyen, barındıran, her türlü olağan sağlayan Suriye devleti, aynı süreçte Filistinli devrimci örgütlere olan desteğini kısıktıca kısıyordu. Fakat, herkesin gerçek politik karakteriyle tarih sahnesine çıkmak zorunda kaldığı Suriye savaşı patlak verince Hamas da, asıl sahiplerinin yanındaki yerini aldı. Suudi-Katar-Türkiye-Ürdün- İsrail gibi gericici/faşist devletlerle ABD-Fransa gibi emperyalistlerin cephe hattında saf tuttu. Güya İsrail'le "düşman" olan Hamas, Suriye savaşında İsrail'le omuz omuzaydı.

Hamas, dünya gericiliği yanındaki safında yer alırken Filistinli devrimci örgütler, Suriye sahasında dinci faşist çetelere, katil sürülerine karşı savaşıyorlardı. Bu elbette Filistin halkının gözünden kaçmazdı; kaçmadı. Filistin halkı, son bir kaç yıldır bu dinci/gericici çetenin geçek yüzünü gördükçe ondan uzaklaşıyor, Filistin'in devrimci örgütlerine doğru yöneliyordu.

Son intifada, bu süreci hem su yüzüne çıkardı hem de hızlandırdı. "Nakba", yani "Büyük Geri Dönüş" ve Kudüs ayaklanması, Hamas'ın Filistin halkı üzerindeki etkisinin ne derece zayıfladığını ortaya çıkardı. Yüzden fazla kişinin öldüğü, binlerce Filistinlinin yaralandığı bu görkemli ayaklanmada Hamas'ın adı neredeyse hiç anılmadı. Ayaklanma sırasında İslami Cihat denen dinci örgütün adı ise, akıllara dahi gelmedi.

Bu, hiç kuşku yok, Filistin devrimi açısından bir dönüm noktasıdır. Suudi Arabistan'dan Katar'a; Mısır'dan İran ve Türkiye'ye kadar gericici/faşist devletlerin sınırsız para, silah, maddi ve teknik olanaklarla parlattıkları Hamas'ın yem borusu daralınca, Filistin halkı, devrimin gerçek güçlerine yönelmeye başladı.

Son intifada bu sürecin bir süredir başladığını ve belli bir noktaya geldiğini gösterdi. Filistin devrimini bu güne taşıyan devrimci güçlerin eskisinden de güçlü olacağı bir süreç başlamış durumda.

Filistin halkı ancak bu devrimci yoldan yürürse zafere ulaşabilecek. Gericilik, zaferin önünü kesmek için Filistin devrimini yolundan saptırmaya çalıştı. Geçici bir dönem buda başarıya sağladı. Fakat şimdi o geçici dönem sona eriyor. Filistin devrimi tekrar zafer yoluna giriyor.

Elbette, Filistinli devrimci örgütlerin bundan böyle izleyecekleri politikalar zafere ulaşılmasında temel bir rol oynayacak. Uzlaşmacı, işbirlikçi politikanın Filistin halkına kan ve gözyaşından başka bir şey getirmeyeceği ortada. İsrail ve onun arkasındaki emperyalist güçler, gericilik sadece devrimci zordan, güçten anlarlar.

İsrail'in yıkılması ve iki halkın, Filistin ve Yahudi halklarının birlikte yaşadığı bağımsız, özgür bir Filistin devleti ancak bu yolla gerçekleştirilebilir.

Unutmayacağız

"Hepiniz ağlayarak özür dileyeceksiniz. O gün geldiğinde; affedeni, acıyanı, yargılamaktan vazgeçeni de unutmayacağız! Yok öyle 'torunlarla emeklilik, kavga istemiyoruz' falan. Her şey yeni başlıyor. Bu ülkeye, insanına yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz"...

Soma katliamının yıl dönümünden sonra atılan bir tweet.

Dünya üzerinde her nereye olursa olsun insan olan herkesin yüreğini kanatan, öfkesini taşıyan Soma maden katliamında sermaye sınıfının gösterdiği tepki, eşyanın doğasına uygundu elbet. Yine de Erdoğan'ın koruması Yusuf Yerke'lin bir madenciye attığı tekme, bardağı taşıran damla olmuştu. İnsan canının para ve devlet karşısında ne kadar değersiz olduğunun en somut, en vahşi örneği idi yaşanan...

Aradan geçen 4 yıldan sonra, seçim sürecine girilirken yeniden gündeme geldi Yusuf Yerke ve tekmesi. Bu defa "özür" diliyordu, AKP'den millet-

vekilî aday adayı idi. Soma katliamının da yıldönümüne gelen özür, öfke ve tepkileri yeniden parlattı. Geçen yılların ardından sahte, emekçi halkları aldatmaya, gözünü boyamaya yönelik öze gelen tepkilerden biriydi yukarıdaki atılan tweet. Bu tweetin sahibi, tiyatro sanatçısı Barış Atay idi ve aslında

herkesin duygularına tercüman oluyordu: "O gün gelince affetmeyeceğiz, acımayacağız".

Ve sermayenin paralı uşakları tarafından hedef tahtasına oturtuldu hemen. Ahmet Hakan "Bu adama haddini bildiriniz" dedi burjuva medya üzerinden. Ertesi sabah Barış Atay'ın gözaltına alındığı haberi geldi... "Özür dileyeceksiniz" ve "Afrin" tweetleri nedeniyle "halkı kin ve düşmanlığa tahrik" suçlaması ile gözaltına alındığı, sorgulanacağı öğrenildi.

Barış Atay ertesi gün gece saatlerinde serbest bırakıldı, ilk sözü "Söylediğimiz sözler anlamını yitirmiş değil. Güzel günler bizi bekliyor" oldu.

Evet, güzel günler bizi bekliyor. Ancak insanlık düşmanları, halkları birbirine kırdırmaya çalışanlar, "muhbir"lik, tetikçilik kültürünü en tepeden aşağıya yerleştirmeye çalışanlar için de hesap günleri geliyor.

Evet, affetmeyeceğiz, acımayacağız, unutmayacağız...

"Marksizm Yeniden Yükselir!" Uyarısı

Değil Avrupa'da, tüm dünyada bir hayalet geziyor: Komünizm...

Komünizm, sadece bir hayalet olarak değil, kanlı canlı ve güncel olarak sermayenin kabuslarına giriyor.

Devrimci durumun söz konusu olduğunu, hatta dünya devriminin söz konusu olduğunu biz komünistler söylüyoruz.

Peki onlar? "Ayaklanmalar Yüzyılı" tespiti de onlara ait, "gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler" korkusu da... İçinde bulundukları ekonomik krizin çözülememesi noktaya geldiğini gören sermaye sınıfı, bu gidişin gayet farkında ve bu günler onlar için varlık yokluk meselesi...

En son, İngiltere Merkez Bankası Başkanı Carney bu "tehlike"ye işaret ediyor. "Karl Marx ve Friedrich Engels'in yeniden önem kazanabileceğini, 'yapay zeka, büyük veri ve yüksek teknoloji makinelerin büyük eşitsizlikler yaratacağını'"

söylüyor.

Carney, "Eğer tekstil üretimi yerine platformları; burjuva makineler yerine öğrenebilen makineleri, telgraf yerine Twitter'ı koyarsanız, 150 yıl öncesinde Karl Marx'ın Komünist Manifesto'yu yazdığı zamanla tamamen aynı dinamikler oluşmaktadır" diyerek, 2008'den beri ücret artışlarındaki yavaşlamanın, 19. yüzyıldaki deneyimin bir benzerinin tekrarlanmakta olduğunu söylüyor.

Burjuvazinin korkularında haklı olduğunu bir kez daha vurgulayalım ve Komünist Manifesto'nun sözleri ile bitirelim: "Komünistler, görüş ve nizyetlerini gizlemeyi reddederler. Amaçlarına ancak bugüne kadarki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim ürüntüsüyle tir tir titresinler. Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yok. Bir dünya var kazanacakları.

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!"

Katalonya Bağımsızlıkta İsrarlı

Katalonya İspanya'nın geniş özerkliğe sahip bölgesi. 2017 Ekim'inde bir referandum düzenleyen Katalan Parlamentosu'nda %90 bağımsızlığa "Evet" sonucu çıkmış ve Bağımsızlık ilan edilmişti. Ancak İspanya hükümeti birkaç gün sonra özerk hükümeti fesh ederek yönetime el koydu. Bunun sonucu, Katalonya'nın seçilmiş başkanı Charles Puigdemont da kaçak ve mülteci durumuna düştü.

14 Mayıs günü yapılan yeni başkanlık seçimini de, Charles Puigdemont'un önerdiği Quim Torra kazandı. 55 yaşındaki Quim Torra, "radikal bir bağımsızlıkçı" olarak tanınıyor. "Generalitat de Catalunya", 135 kişilik Katalonya Parlamentosu ile Katalonya Hükümeti'nden oluşuyor. Generalitat başkanlığı için seçilen Torra göreve gelirken, İspanya Anayasası'na bağlılık yemini de etmedi. Katalan geleneğinin öngördüğü gibi İspanya Anayasa'sına değil, "Katalan halkının iradesine" bağlılık yemini etti, "Generalitat'ın başkanı olarak üzerime düşen görevi yerine getireceğime ve Katalan halkının istek ve iradesini temsil eden Katalan Parlamentosu'na bağlı kalacağım yemin ederim" dedi.

İspanya hükümeti, Katalonya meclisinin yeniden açılması için yeni başkanın seçilmesini şart koşmuştu. Torra seçilmesinin hemen ardından Katalan cumhuriyetinin anayasasını yazacak kurucu meclisin oluşturulması için çalışacağını söyledi.

Ve ardından yayınladığı kararname ile yeni hükümeti oluşturarak Madrid yönetiminin hapsedtiği eski bakanlar ile sürgüne yolladığı iki eski bakan da dahil etti.

İran'da Sınır Ticareti İsyanı Devam Ediyor

İran'da sınır ticaretine saldırılar devam ediyor. 5-6 Mayıs günleri Rojhilat'a geçmek isteyen 1300 kolberin geçişine izin vermedi.

Rojhilat (Doğu) ile Başur (Güney) sınır hattında bulunan kolberlerin yükleriyle Rojhilat'a geri dönmelerine de izin vermeyen İran pastarları, kolberlere saldırarak birçok kişiyi gözaltına aldı, malları ateşe verdi.

İran'ın bu saldırılarına karşı kolber ve kesibkarların Nisan ayında başlattıkları isyan da, Bane kentinde devam ediyor.

Yük taşımaları yapan kolberler ile sınır ticareti yürüten kesibkarlar, sınır ticaretinin yasaklanmasına karşı ayakta. Civanr ve Bane'de başlayan isyan, hızla diğer kentlere yayıldı. Boykot ve grevlerle biçimlenen eylemler, rejimin sert baskısı ve tehdidine maruz kaldı; gözaltı ve tutuklamalar yaşandı.

İran rejim güçleri sınırları açacaklarına dair söz vermesine rağmen, sınırın açılmaması isyanın gerekçesi. Tek geçim kaynakları sınır ticareti olan Bane emekçileri de alanlardan ayrılıyor.

“Gerçekçi Ol İmkansız Görüneni İste”

“68’in 50.yılında ‘Gerçekçi Ol İmkansız Görüneni İste’ Şiiriyi ‘68 Ve İbrahim Kaypakkaya Sempozyumu’, 19-20 Mayıs günü 10.30’da Taksim Hill Otel’de yapıldı.

Partizan, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) ve Yeni Dünya İçin Çağrı (YDİ) tarafından düzenlenen sempozyum iki gün sürecek ve ikiser oturumda yapılıyor.

Sempozyum ilk olarak saygı duruşu ile başladı. Ardından yapılan açılış konuşmasında, 68’in kısa bir panoramasını çizilerek 1968 yılında dünyanın dört bir yanında gelişen hareketin Türkiye ve Kürdistan’da da yansıma bulduğu dile getirildi.

Sinevizyonun ardından sempozyumun ilk oturumu, KÖZ adına Niyazi Armutlu’nun konuşması ile başladı.

Niyazi Armutlu, öncelikle devrimciler, komünistler olarak uzun süredir böyle ortak etkinlikler gerçekleştiremediklerini, bu açıdan bu etkinliğin sevindirici olduğunu söyledi. Armutlu, Kaypakkaya’nın 71-72 kopuşunun en son ve en ileri halkası olduğunu belirtti.

HDP adına konuşan Murat Mihçı ise bir Ermeni olduğunu dile getirerek, Ermeni halkının tarihçesine değindi. Mihçı, “80 sonrası başarısızlığımızın nedenlerini sorgulamak ve özeleştirisi vermek gerekiyor” dedi. “Siyasetimizi hep içe doğru yaptık, dışı açılmadık” diye ekledi. Kendilerinin Gezi’den bir devrim filanı beklemediklerini söyleyen Mihçı, “eğer Gezi başarılı olsaydı ne yapacaktık?” diye sordu. “Bundan sonra neler yapacağımızı hep birlikte tartışmamız gerekiyor” diyerek Kürt halkının yaşadıkları ile Ermeni halkının yaşadıklarının benzer olduğunu sözlerine ekledi. Mihçı, sonrasında Rojava’da İŞİD’e karşı savaşırken ölümsüzleşen Nubar Ozanyan’ı anarak konuşmasını bitirdi.

Yeni Dünya İçin Çağrı Çetin Deste söz alarak “2018’de dünyadaki gelişmelere damgasını vuran şeyin emperyalistler arasındaki çelişkiler olduğunu” belirtti. Deste, “ABD emperyalizmi geriliyor, Çin emperyalizmi gelişiyor. ABD emperyalizminin son süreçteki saldırganlığının nedeni bu” dedi ve “Suriye’de ya da dünyanın herhangi bir bölgesinde temsilciler üzerinden süren savaşlardan bir dünya savaşı çıkmaz” dedikten sonra “işçi sınıfı önderliğinde bir barış hareketi yaratılarak savaşın engellenebileceğini” ileri sürdü. Deste, ayrıca, “Ağrı merkezine batıdan doğuya kaydı, Türkiye işbirlikçi tekeli burjuvazisinin emperyalistleşme çabaları olduğunu” söyledi.

Alnteri adına Mürüvvet Küçük, 68’in her ülkede farklı, o ülkenin özgünlükleriyle farklı şekilde vücut bulduğunu ancak 68’in “statü-koya” devrimci bir meydan okuma ile ortaklaşımını dile getirdi. 68’in ardından Türkiye’de 3 çizginin oluştuğunu dile getiren Küçük, çizgiden birinin İbrahim Kaypakkaya’nın TKP/ML’si, Mahir’in THKP-C’si Deniz’in THKO’su olduğunu sözlerine ekledi. Küçük, “İbrahim Kaypakkaya’nın ideolojik, politik ve örgütsel anlamda daha bütünlüklü bir kopuş olduğunu” söyledi ve “İbrahim ardullarının ona layık, bütünlüklü bir sıçrama yapamadığını düşünüyoruz” dedi. Küçük, konuşmasının sonunda “dünya ölçeğinde bir faşistleşme” olduğunu söyledi.

Sosyalist Meclisler Federasyonu adına Emrah Saltık da konuşmasında, “içeride faşist eğilimlerin arttığı, emekle sermaye ve sermayenin kendi arasındaki çelişkilerin yoğunlaştığı bir dönemden geçildiğini” söyledi. “Yaşamın her alanında hakların gaspedildiği bir dönemdeyiz” diyen Saltık, “hayirsever kapitalizm”den bahsetti ve “işçi sınıfı adeta dilenci durumuna getirildi” dedi. “Bugün niye kitlelerden kopuk?” diye soran Saltık, “çünkü sınıfsal bakış açısından kopuk, radikal demokrasi” gibi düşünceler geliştirdi. “68’e bakıldığında İbrahim Kaypakkaya, Mahir ve Deniz’den ayrıştırılmaz ancak ayınlaştırılmaz da” diyerek sözlerini bitirdi.

İlk oturum, izleyicilerin soru, öneri ve eleştirileriyle, panelistlerin cevap vermesi ile sona erdi.

Verilen aranın ardından 2. oturum, Mücadele Birliği adına Vefa Serdar’ın söz almasıyla başladı. Serdar, konuşmasına böyle bir etkinlikte kendilerine yer verildiği için düzenleyici kurumlara teşekkür ederek ve Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya şahsında 68’den bugüne devrim için savaşırken ölümsüzleşen savaşçıları anarak başladı. Serdar, aslında bir değil iki 68’den bahsetmek gerektiğini, birincisinin Avrupa’da daha çok gençliğin

yaşam tarzlarına müdahaleye karşı var olan otariteye bir isyan şeklinde geliştiğini ve hızla yayıldığını, bir programlarının ve iktidarı ele geçirme hedeflerinin olmadığını; üçüncü dünya ülkelerinde gelişen 68’in ise, daha planlı-programlı, devrimi ve siyasi iktidarı hedeflediğini ve bunun için de zora dayalı bir mücadeleyi temel aldığını söyledi. Denizlerin, Kaypakkayaların yola çıkarırken daha en başta bir ordu kurma cüreti gösterdiklerini, Mahirlerin bir cephe kurduklarını belirtti. Serdar, bu anlamıyla her üçünün de kemalizmden kopuş yaşadıklarını, 71 çıkışının parlamenter anlayıştan, reformizmden yolları ayırmak olduğunu, burjuvaziye güvensizlik temelinde örgütlenediklerini ve zor araçlarıyla mücadele ettiklerini vurguladı.

Onların devrimi canlı gördüklerini, kısa sürede devrim yapacaklarına inandıklarını söyleyen Serdar, bu önderlerin Kürt ve Türk halk-

ların birleşik mücadelesine ve birleşik devrim inandıklarını ve bunun için savaşacaklarını söyledi. Burada bir düzeltme yapmak istediğini söyleyen Serdar, Deniz’in idam sehпасındaki son sözlerinin “Yaşasın Halkların Kardeşliği” değil, “Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi” olduğunu belirtti.

Daha sonra günümüz dünyasını değerlendiren Serdar, kapitalizmin yeni bir evresinin yaşanmakta olduğunu, bunun kapitalizmin sıçramalı çöküş ve sosyalizmin sıçramalı yükseliş evresi olduğunu, yeni evrenin devrimlerinin başladığını, görmek isteyenlerin Tunus’a, Mısır’a, hemen yanı başımızdaki Rojava Devrimi’ne bakabileceğini söyledi. Gezi Ayaklanması’na da değinen Serdar, HDP’li Mihçı’nın sözlerine atf yaparak, Gezi’den niye bir devrim beklediklerini sordu. Gezi’de varolan hükümetin yıkılacağı düşünün herkesin yerine ne konulması gerektiğini söylemek zorunda olduğunu söyleyen Serdar, kendilerinin geçici bir devrim hükümeti programı sunduklarını ve diğer devrimci yapılara bu programı hayata geçirebilmek için birlikte hareket etme, bir güç birliği oluşturma çağrısında bulduklarını, ama diğer yapıların bu çağrıyı “abartılı” bulduklarını ve Taksim Dayanışması’nın taleplerini savduklarını anlattı. Ve “neden” diye sordu, “Beşiktaş Çarşısı grubunun harekete önderlik ettiğini, var olan devrimci yapıların sadece bir devrim programı çerçevesinde hareket önderlik etmesinin önünde ne engel vardı?” dedi.

Daha sonrasında Gezi Ayaklanması’nın sonuçlarını birilerinin “seçim bloğu” vb ile heba ettiğini söyleyen Serdar, aynı mantığın hala devam ettiğini, bugün yine parlamentodan umudunu kesmiş geniş yığınlar arasında “parlamenter hayaller” yayanların olduğunu, yürütmüş yolları yeniden yürümekten usanmayanların bundan ne zaman vazgeçeceğini bilmediklerini söyleyen Serdar, “açık ki seçimlerle gitmeyecekler ve bunun mesajlarını ilk ağızdan veriyorlar” dedi. Ve esas olarak Seçim sonrasına hazırlanmak gerektiğini, “zafer ilan etme”ye hazırlanan dinci faşizme karşı bütün devrimci güçlerin bir araya gelmesi gerektiğini söyledi. Serdar, ikinci oturumdaki sözlerini 68 Fransasındaki eylemcilerin bir slogana ek yapıp bitirdi: “Bütün İktidar Hayalgücüne”; “Bütün İktidar Emeğin Olacak”!

ÖSP adına Sinan Çiftürek Kürtçe selamlaşma yaparak, konuşmasının bir bölümünü

Kürtçe yaptı, “68 bir başkaldırıydı” dedi ve bu başkaldırının Türkiye ve Kürdistan versiyonu olduğuna vurgu yaptı. Çiftürek, 68’in bir tekrar olmadığını dile getirerek, dünyada gelişen hareketlerin geçmişi tekrarlamadığını belirterek, “Bizim de onları tekrar etmememiz gerekiyor, doğru üzerinden yükselmemiz gerekiyor” dedi. Sinan Çiftürek, bugün Lenin’in bahsettiği anlamda bir devrimci durum olmadığını söylediği konuşmasında, Türkiye ve Kürdistan devriminin ortak mecrada akmadığını ve ayrı dinamiklere sahip olduğunu iddia etti.

ESP adına Emin Orhan söz aldı ve “68’in geleneksel olana itiraz olduğunu; dünya devrim merkezinin dününsel tikanıklık yaşamasının 68 çıkışına vesile olduğunu” söyledi. Orhan, Türkiye’ye bakıldığında kentlere yoğunlaşmanın gerekliliğini ve bu süreçte kentlerin giderek öneminin arttığını, bununla birlikte kentin çelişkilerinin giderek artmaya başladığını belirtti.

Birleşik Devrimci Parti adına Çağdaş Balcı, “71 kopuşu ve hareket örgütleri, Marksizm-Leninizm iddiası için elimizdeki tek seçenektir” dedi. “71, bizim açımızdan politik şiddetin bilinçli ve etkin kullanılmasıdır” diyen Balcı, 68’e asıl gelişkinin yapısalılık (parti geleneği) ile iradecilik (hareket geleneği) arasında olduğunu ve bir nevi yapı-söküme ihtiyaç olduğunu söyledi.

Ardından Partizan adına söz alan Rahime Karvar, 68’in bir kırılma hareketi olduğunu, Çin’de yaşanan Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin bunda etkili olduğunu söyledi. 68’de Fransa’da atılan bir sloganın her şeyi özetlediğini söyledi: “Barikat, sokakı kapatıyor ama ufukları açıyor”. Karvar, bugün devrimci hareketin giderek artan kriz ve tikanıklığa değindi. “Devrimci irade zayıflığımızı tersine çevirme yeteneğinden neden yoksunuz?” diye sordu ve cevabını Lenin’den yaptığı bir alıntıyla verdi.

Konuşmaların ardından panel serbest kürsü ile devam etti ve sempozyumun ilk günü sona erdi.

İkinci günün ana başlığı “68’in yaşayanlar anlatıyor, 68’in Türkiye’ye yansmaları” idi. İlk oturumda ilk konuşmayı Mukaddes Erdoğan Çelik yaptı ve kendi yaşam öyküsünü kısaca anlatarak başladı.

Kadınların 68’de önemli çıkışlar yaptığını belirten Çelik, Kaypakkaya’nın devletle uzlaşmaz bir anlayış ortaya koyduğunu da vurguladı.

Ardından söz alan Gün Zileli, “68 olmuş bitmiş bir şey değildir tarih böyle değildir” diyerek 68’in Türkiye’de bir birikimin ortaya çıkış olduğunu söyledi.

Ardından telekonferansla bağlanan Muzaffer Oruçoğlu, 68’in iç dinamiklerinde sanat ve edebiyatın etkisine vurgu yaptı. Meselenin ekonomik boyutuna dair vurgularda bulunarak, 66’da Büyük Proleter Kültür Devriminin ortaya çıkmasıyla bunun Türkiye’de başta kendi yaşamı olmak üzere büyük etkisi gösterdiğini sözlerine ekledi; “69 geldiğinde teorik ve pratikte 68’i aşmaya başlayan bir yol izlemeye başladık ve sosyalizmde ısrar gibi bir role evrildi” dedi.

Sempozyumun en verimli bölümü yine soru cevap bölümünde olurken, 68’de kadın hareketine dair sorular cevaplandı.

Sempozyumun ikinci ve son oturumu “68 ve İbrahim Kaypakkaya” ana başlığını taşıyordu.

Partizan adına söz alan Metin Özken ilk olarak İbrahim Kaypakkaya’yı, Mayıs ayında ölümsüzleşenleri ve Rojava’da ölümsüzleşen Ulaş Bayraktaroğlu’nu andı. İlk olarak Kaypakkaya’nın komünist kimliğine vurgu yapılarak, Kaypakkaya’nın bilimsel yöntemi üzerinde durmanın önemli olduğunu söyledi.

SMF adına Hüseyin Şimşek söz alarak 68’in kısa bir değerlendirmesi yaptıktan sonra Kaypakkaya’nın dönemde rolüne geldi, “Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin 68’in önemli önderleri, parçalarıdır ancak Kaypakkaya’nın buradaki farkına gelecek olursak, Kaypakkaya’nın yöntemi üzerine durmak gerekiyor” dedi. Kaypakkaya’nın sorunlar karşısında kendi çözüm yollarını esas aldığını, Kürt meselesinde önemli analizler yaptığını, marksist leninist ustalardan etkilendiğini söyledi.

Yeni Dünya İçin Çağrı’dan Çetin Deste de sözlerine “İbrahim Kaypakkaya bizim için kopuş içinde kopuştur” diye başladı ve “Kaypakkaya’yı kendi tarihsel gerçekçi içinde değerlendirmek gerekiyor” dedi.

2 günlük sempozyum, gelen soru, yorum, eleştiri ve cevaplar yürütülen tartışmalarla sona erdi.

2013’TEN BUGÜNE BİRLEŞİK DEVRİM ÜZERİNE

ÖZGÜR GÜVEN

Anayasa, parlamento, tekeli sermayenin çeşitli partileri, bu partilerin sözcülerinin, parlamenterlerinin meclis kürsüsünden herkese ayar veren bağırıp çağırması, kavgaları, bir gecede çıkarılan torba yasaları; tekeli faşist medyanın giderek tek tipleşen televizyonlarından proletarya ve halklara ateş açan makinalı tüfekleri, bombaları, helikopterleri, uçakları; evlerimizde, yemek masalarımıza kadar sokulan 2-3 adamın tepemizden bağırıp çağırmaları; yazılı ve görsel basın üzerinden sürekli üzerimize boca edilen yalanlar vs. vs. bütün etkisini ve gücünü yitirmiş görünüyor. Yeni bir seçim yavaştan gündemde ön plana doğru ilerlerken, CHP içinde bile boykot sesleri yükseliyor. Parlamento, seçimler ve genel oy: yani burjuva toplumun son “kutsal inegü” de can çekiyor. Bu kutsal inek bütün dünyanın gözleri önünde ABD ve AB’nin desteği ve teşvikiyle 7 Haziran, 1 Kasım ve 16 Nisan’da yerlerde sürüklendi, rezil rüsva oldu. Şimdi ölüm döşeginde kendi vasiyetnamesini hazırlıyor. Bunu da tamamlayıp imzalandıktan; demokrasi, özgürlük, laiklik adına kalan ne varsa onları da tamamen yok ettikten sonra 2019’da son nefesini verecekmiş gibi görünüyor.

Peki neden? Uzun iç savaş olarak süren sert mücadele, devrimin gelişimi ve devrimci kitle mücadelesinin bir türlü önlenemeyen yükselişi, faşist devletin yapısında, tekeli sermayenin egemenlik aygıtı olan bu mekanizmada bir değişimi zorunlu kıldı.

2013’ün 31 Mayıs’ında başlayan (daha önceki dönemi bir kenara koyarak bunu söylüyorum, zira 2013 Haziran’ını hazırlayan bu dönemin kendisidir) 6-8 Ekim ve Kent savaşlarıyla devam eden bir ayaklanma süreci yaşandı. Her biri kendinden öncekini eleştirip eksiklerini gösterse de proletarya ve halklara henüz politik iktidarı getirmedi. Bütün yaşananlara rağmen, politik iktidar tekeli sermayenin elinde.

Bu süreçte küçük burjuva hareket bir bütün olarak bu ayaklanmalardan da yararlanarak parlamentoda daha geniş bir grup oluşturmak ve buna dayanarak yeni bir anayasa; “toplumsal barış” ve “toplumsal uzlaşma” hedefiyle hareket etti.

7 Haziran seçimlerinde tekeli sermayenin iş başındaki hükümetinin ve hükümet partisinin asla kabul etmediği, edemeyeceği bir oy oranıyla HDP 3. parti olarak parlamentoya girdi. Hükümet ve hükümet partisi bu seçimleri kabul etmeyerek derhal harekete geçti, yeni parlamentoyu ve seçimleri yok saydı; yeni hükümetin kurulmasını engelledi. Küçük burjuva hareketin devrimi satma pahasına elde ettiği hareket alanını, demokratik hak ve özgürlükleri de birer birer ellerinden almaya başladı. Türkiye ve Kürdistan’ın her yeri hükümet, kolluk güçleri ve hükümet partisinin yandaşları tarafından basıldı, HDP binaları yakıldı, taşlandı, kurşunlandı.

Devrimle karşı-devrim arasında, proletarya ve halkların gücüyle düfen güçleri arasında gerçek bir çatışmaya geldi dayandı durum. Uzku parlamentoya sınırlı küçük burjuva parti ve örgütler, doğmuş olan gerçek çatışma durumunun önüne geçmek, çatışmayı engellemek için hem 7 Haziran-1 Kasım sürecinde hem de 16 Nisan referandumunda CHP ile birlikte ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

2013-2015 arasında yaşananlar birleşik devrimin içeriğini ve kapsamını hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak netlikte herkesin önüne koydu. Ama bunun hayata geçmesi, vücut bulması için mevcut duruma kabullenmeleri bile yetmezdi, daha ileri gidilmesi gerekiyordu. Küçük burjuva hareket tam da burada devrimci kitle mücadelesine katılan yığınların hedefini muğlaklaştırıp kafalarını karıştırarak daha ileri gitmelerinin önüne geçti.

Haziran 2013’ten Taksim Dayanışma içinde yer alan küçük burjuvazinin bütün temsilcileri Leninistlerin karşısında tutum aldılar. Ayaklanmanın daha ileri gitmesi için Taksim Dayanışmasında yer alacak temsilcilerin mahallelerden seçilerek gelmesi önerisine de Geçiçi Devrim Hükümeti önerisine de diğer önerilerine de karşı çıktılar. Zaten küçük burjuvazi devrimin her kritik anında aynı tutumu izledi, izliyor. Sermayenin iktidarı ve burjuva toplum ne zaman devrim tarafından kuşatılıp zor duruma düşüyse; burjuva sınıfın çıkarları ne zaman proletarya ve halkların çıkarları tarafından, mutlu azınlığın çıkarları milyonların çıkarları tarafından kuşatılırsa, tehlikeyle karşı karşıya kaldıysa, küçük burjuvazi orada “toplumsal uzlaşma” diyerek, “toplumsal barış” diyerek burjuvaziye can solğu üfledi, güçlerini toplayıp devrim saldırmaları için fırsat verdi.

Gücünü toplayan tekellerin hükümeti, en basit demokratik istemi dahi “terör”, “bölicülük”, “topluma karşı bir saldırı”, “darbe”, “darbe girişimi” ilan ederek damgaladı. Seçilmiş milletvekilleri, belediye başkanları önceleri sokaklarda polis tarafından gaza, basınçlı suya boğularak tekmelendi. Şimdilerde parlamentodan da kovulup üçer beşer zindanlara dolduruldu. Böylelikle “din, düzen ve vatan” bir kez daha kurtarıldı, kurtarıyor.

Marx, 18. yüzyıl burjuva devrimlerine dair “...çabucak en yüksek noktalara varılır ve devrimin fırtınalı döneminin sonuçlarını soğukkanlılıkla, ağırbaşlılıkla sındırmayı öğreninceye kadar, uzun bir huzursuzluk toplumun yakasına yapışır” diyor 18. Brumaire’de. Bizde yaşanan süreç biraz böyle.

Ezilen ve sömürülen emekçi yığınlar, varlıkları dahi görmezden gelinen, yok sayılan halklar kendi kurtuluşları ve özgürlükleri için toplum adına hareket ederek yeni bir içeriğe sahip çok daha güçlü bir adım atmak zorunda. Zira başladıkları iş yarım kaldı. Yarım kaldığı içindir ki devlet en açık ve net biçimiyle tam bir bastırma aygıtı işleviyle öne çıktı. Yığınlar mevcut durumdan hoşnutsuzlar, huzursuzlar. Proletarya ve halklar 2013 Haziran’ından daha geriye düşmüş gibi görünüyor. Oysa gerçek böyle değil. Şimdi 2013 Haziranıyla başlayan, 6-8 Ekim ve Kent savaşlarıyla süren üç büyük ayaklanma dalgasının derslerine ve deneyime dayanacağından birleşik devrimi zafere taşıyacak ilişkileri ve olanakları yaratmada dünden daha avantajlı durumdadır. Devrimci hedefler için devrimci yöntemlerle harekete geçtiklerinde bu defa başarabilirler.

**Yabancı Yatırımcıdan Türk Ekonomisine Övgü:
"Daha Faiz - Enflasyon ilişkisini bile bilmeyen bir
liderle yine iyi idare ediyor..." Zayıtng**

Merkez Bankası, Yıl Sonu Dolar Tahminini "İnşallah kasada bizim maaşları ödeyecek kadar bir şey kalır" Olarak Güncelledi... Zayıtng

SEÇİMLERİ VE SONUÇLARINI TANIMAMALI!

TAHİR KARA

Emperyalizmin en etkili olarak kullandığı araçlardan biri olan Hollywood'un bilinen aktörlerinden Sylvester Stallone'un başrolde oynadığı Rocky film serisini hatırlarsınız. 6 filmde oluşan bir seride ringe her çıktığında Rocky rakibi kendisinden daha hazırlıklı, daha güçlü olsa da dövüşü eninde sonunda kazanır. Aslında burada verilen mesajla, emperyalist Amerika, rakipleri ne kadar hazırlıklı ve dişli olursa olsun kazanacağını, düşmanını ezeceğini, kendisine bulaşmaması gerektiğini inceden incede işler.

24 Haziran seçimlerinde sandığa gidecek milyonlarca emekçiye de dinci-faşist iktidar, aynı mesajı veriyor, ne kadar çabalarsanız çabalayın seçimleri kazanmak için elinden gelen her türlü yolsuzluğu, hırsızlığı, oy çalmayı yapacağız; seçimleri kaybedersem de başka planları hayata geçireceğim diyor. Son yıllarda yaşananlara göz gezdiren herkes, dinci faşist partinin iktidarı seçimle bırakmasının mümkün olmadığını fark eder, tıpkı senaryosunun önceden yazıldığı filmde Rocky'nin kaybetme imkânının olmayışı gibi.

Siyasal yönetememe krizi, bürokrasidaki tasfiyeler, ekonomik kriz, yükselen sınıf mücadelesi, işgal ve ilhak politikasıyla yürütülen savaş, dinci-faşist iktidarı köşeye sıkıştırmış durumda. Mevcut koşullarda yapılacak bir seçim, elbette ki adil olmayacaktır. Burjuvazi bir varoluş savaşı içine girmiştir ve bu savaşın galip çıkabilmek için OHAL'i, KHK'ları kullandığı gibi seçim hilelerini de kullanmaktadır. Bu baskı araçları olmaksızın iktidarda kalmaları mümkün değildir. Ancak sanılması ki, dinci-faşist iktidar varlığını sürdürebilmek için yalnızca saydığımız gözle görülen yollara başvuruyor. Dinci-faşizm iktidarı elde tutabilmek için her türlü aracı, yeri geldiğinde kendi paramiliter çetelerini de kullanarak iktidarda kalabilmek için hazırlık yapıyor.

İç savaş hazırlığı yapan AKP, parlamenter zemini de tıkamış durumda. Son yıllarda "demokrasi" adına yaşananlara bir bakalım. HDP'li milletvekilleri tutuklandı, onlarca belediye kayyum atandı, gazeteler, radyolar yasaklandı, gazeteciler gözaltına alındı, onlarca sivil toplum kuruluşu kapatıldı, barış savunan akademisyenler ihraç edildi, saymakla bitiremeyeceğimiz faşist uygulamalar yaşandı. Hükümeti eleştirmenin dahi yasaklanması bu dönemde, adil bir seçim yarışı beklemek en iyi tabirle saflik olacaktır.

Havuz medyası aracılığıyla yapılan propaganda, oy karşılığı dağıtılan milyonlarca lira, işçilerin kovulma tehdidiyle mitinglere götürülmesi, Suriyeli göçmenlerin açlık tehdidiyle oylarının devşirilmesi, YSK'nın mühürsüz oyları geçerli sayması, sizce de seçim hilesi değil midir? Trafoya kaçan kediler, çöpten çıkan oylar, oy merkezlerini basan bakanlar ve yüzlerce sosyal medya aracılığıyla teşhir edilen seçim hileleri buzdağının yalnızca görünen yüzüdür.

Asıl büyük oy çalma operasyonu, seçimleri düzenleyen bilgisayar programı yoluyla gerçekleştirilmektedir. Stalin'in dediği gibi "oyları kimin verdiği değil kimin saydığı önemlidir." Bizler, bunların farkında olmamıza rağmen seçim tiyatrosundan kopmaz ve seçimlere meşruyet kazandırmaya devam edersek, onlar da "boşuna uğraşmayın, atı alan üsküdarı geçti" demeye devam edeceklerdir.

Başta CHP olmak üzere tüm burjuva muhalefet partileri bu hilelerin en az bizim kadar farkında. Bu hilelere engel olmamalarının ilk nedeni kendi-

lerinin de birer düzen partisi olmaları ve halkın bu düzene olan güvenini yitirmesini istememeleridir. İkinci ise yarın bir gün iktidarı onlar alırsa aynı hileleri onlar tarafından da gerçekleştirilecek olmasıdır.

Bu noktada hatırlatmamız gereken bir husus var: Siyasal ve ekonomik olarak yorgun düşmüş iktidarı, seçimler sonunda kim alırsa alsın, aynı baskılar devam edecektir. OHAL'i kaldıracaksanız, demokrasi getireceğiniz, vaatlerinin içi tamamen boştur. Peki bu tarihsel dönemde biz devrimcilere nasıl bir sorumluluk düşüyor? Emekçi halkın gözünde meşruyetini yitirmiş bu seçim oyununa taraf olur, televizyon karşısında Rocky'nin yenilmesini bekler gibi dinci-faşist iktidarın, seçimlerden çıkacak mağlubiyet ile sessiz sedasız hükümeti terk etmesini beklersek, henüz 24 Haziran'a varmadan iktidarı yine aynı ellere vermiş oluruz. Seçimin kazananı ister "Cumhur İttifakı" olsun ister "Millet İttifakı", kaybedeni halk olacaktır. Ancak bu süre zarfında bilfiş aralıksız boykotu öner, dinci-faşist iktidara mücadeleyi sandığa sıkıştırmak yerine sokağa döksek; demokrasi aldatmacasını teşhir eder ve mevcut özel koşullarda yegane mücadele yolunun ayaklanma olduğunu anlatsak,

işte o zaman kazananı biz, kaybedeni onlar olur. Başarılı bir boykotun sonunda o koltuğa kim otursun rahat edemeyecek, boykot cephesinin tehdidini her an ensesinde hissedecektir.

Boykot yalnızca seçimlere yönelik bir tavır değil, parlamenter mücadeleye saplanıp kalmış

reformist yapıları doğru yolu gösterecek olan bir meşaledir. Fakat aynı zamanda iktidarı kaybetse bile, dinci-faşistler iktidarda kalmaya devam ederlerse, gelişebilecek bir sokak hareketinde de emekçi kesimlere doğru devrimci yolu, politik hattı gösterebilmektir. Boykot meşalesinin aydınlatmış yol, örgütlenmeyi, kitle eylemlerini ve devrimci ayaklanmayı gösteren bir yoldur. Borçtan, yoksulluktan beli kırılan, geçimini sağlayamadığı için intihar eden, kendisini meclis önünde ateşe veren halkın, grev kararı alan binlerce işçinin, bakanın arabasının önünü kesen çiftçinin önüne örgütlenmeyi, devrimi değil de seçimleri koymak demek, kapitalizme karşı mücadeleden vazgeçmek demektir.

Sınıf mücadelesinin bu derece yükseldiği ve bir o kadar da faşizmin kurumsallaştığı bu günlerde HDP milletvekili Filiz Kerestecioglu, itiraf denebilecek bir açıklamada bulunarak "Meclisin artık noterlik dışında bir işlevi kalmamıştır" demiştir. Varolan kitle hareketini seçimlere yönlendirmek, mevcut koşullarda enerjimizi boşna harcamaktan başka bir sonuç doğurmayacaktır.

Buna karşın boykot meşalesi biz

İç savaş hazırlığı yapan AKP, parlamenter zemini de tıkamış durumda. Son yıllarda "demokrasi" adına yaşananlara bir bakalım. HDP'li milletvekilleri tutuklandı, onlarca belediye kayyum atandı, gazeteler, radyolar yasaklandı, gazeteciler gözaltına alındı, onlarca sivil toplum kuruluşu kapatıldı, barış savunan akademisyenler ihraç edildi, saymakla bitiremeyeceğimiz faşist uygulamalar yaşandı. Hükümeti eleştirmenin dahi yasaklandığı bu dönemde, adil bir seçim yarışı beklemek en iyi tabirle saflik olacaktır.

faşizm ile sınıfsal zeminde bir kavga çaçırmaktadır. Bu kavga Haziran ayaklanmasında olduğu gibi, 6-8 Ekim serhıldanında olduğu gibi sokakta verilmesi gereken bir kavga. Sokak eylemleriyle, fabrika işgalleriyle, okul boykotlarıyla kısaca başkaldırıyla taleplerimizi gerçekleştirebiliriz, seçimlerde oy vererek değil! Dinci-faşistler seçimler kaybetse veya hile yoluyla kazansa bile ekonomik ve siyasal olarak iktidarda kalmayı sürdüremeyecek ve işçilerin, emekçilerin bağrından kopan bir devrimci hareket ile yıkılacaklardır, devrimle tehlikesiyle her daim karşı karşıya kalacaklardır.

Halkın iktidara yürüdüğü yolu boykot meşalesi aydınlatmaktadır. Gelin hep beraber taşyalım bu meşaleyi.

Geleceğin Bir İşçisi, Emekçisi...

1 Mayıs... İşçilerin, emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü. Bu yıl her 1 Mayıs'ta olduğu gibi işçiler, emekçiler, öğrenciler sınıfsız, sömürsüz bir hayat istediklerini dile getirdiler.

Ben de o öğrencilerden biriyim. Sınıfsız, sömürsüz bir düzen istediğim ve bu kapitalist sistemi değiştirme hedefim olduğu için Türkiye'de 1 Mayıs alanı olan Taksim Meydanı'nda pankart açarak 1 Mayıs'ı selamladım. Bir öğrenci olarak toplumsal kurtuluşun işçi sınıfının mücadelesini yükseltmekten geçtiğinin farkında olduğum ve bunun gerekliliğini ve zorunluluğunu bildiğim için bu eylemi gerçekleştirdim. Böylesi bir günde, bu eylemi işçi sınıfına armağan etmiş olabildiğim için onur duyuyorum. Sizlere yaşadıklarımı kendi dilimce anlatmaya çalışacağım.

Bu yıl yine Taksim işçilere, emekçilere, kıscası 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamak isteyen herkese yasaktı. Buna rağmen faşist devletin Taksim yasağını protesto etmek isteyen işçiler, emekçiler, gençler, Taksim'de bulunmaktan çekinmediler.

Sabah saatlerinde Taksim Meydanı'na gitmek için heyecanla yola koyulduk diğer kadın arkadaşım. İlk farkettiğimiz, 1 Mayıs'ta bu yıl geçen yıllara göre büyük bir önlem alınmıştı; her yer gözaltı araçları, polisler ile doluydu. Birçok arama noktaları da mevcuttu. Bu kısmı hepimiz bu duruma aşina olduğumuz için hızlı geçmek istiyorduk. Taksim Meydanı'na varmak için bir süre daha yürüdük. İşçilerin,

emekçilerin yoğun olduğu saatlerde orada bulunmak, hem daha anlamlı hem de meydanı erken saatlerden itibaren devrimci bir eylem alanına çevirmek için daha uygundu. Daha sonra yolumuz çetrefilli de olsa Taksim Meydanı'na girerek "Mücadele Birliği" yazılı pankartı açarak "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganını haykırдық. Bu yıl da Taksim'de İsrar Devrim'de İsrar şiarını temel alarak, bu bilinçle Taksim Meydanı'nı zapt ettik. Taksim'i her yıl olduğu gibi bu yıl da kızdılaştırdık.

Pankartı açtığımız zaman, bizi gözaltına almak için üzerimize atılmakta gecikmediler. Sert bir saldırı sonucunda gözaltına alındık. Daha sonra Gezi Parkı'nın merdivenlerinden tek tek süriklenerek gözaltı aracına götürüldük. Biz ise ilk göz göze geldiğimizde birbirimize sordüğümüz soru, "Yaptık değil mi?" oldu. Evet, Taksim Meydanı'nı zapt etmiş iki leninist kadın. Güvenlik Şube hakkımızda işlem

başlatacağı; fakat TEM'deki polisler bizim hakkımızda işlem başlattı. Bizleri Meydan'da TEM aracına götürülecekken bir polislin "Salak mısınız siz? Basın var burda görmüyor musunuz? Araçtan sakın indirmeyin kimse görmesin bunları" demesiyle beraber bizi araçtan indirmediler, hastaneden aldıktan sonra işlemleri başlattılar.

Gerisi tahmin ediliyordu. Vatan'a götürüldük ve orada çıplak arama dayatıldı bizlere. Çıplak aramaya karşı gelince ise darp edildik. "İnsanlık Onuru İşkencneyi yenecek" sloga-

nyla insanlık dışı yapılan uygulamaya karşı koyduk. Hakkımızda 7 gün gözaltı süresi kararı vardı. Nezarethaneye giderken avukatlarımızla görüşmek istediğimizi belirttiğimiz halde bizleri avukatlarımızla görüştürmediler.

Nezarethaneye gittiğimizde dostlarımız da 1 Mayıs'ı kutlamak için hazırlanıyorlardı. Orada da Enternasyonal

ve 1 Mayıs Marşını, Çav Bella'yı söyleyerek, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Taksim Kızılder Kızıl Kalacak" sloganlarını atarak bu şanlı tarihi bir kez daha andık.

Günler 6 Mayıs'ı gösterirken bulunduğumuz her yerden üç militan yürek olan Deniz'leri, Sinanlar'ı, Hüseyin'leri anmak istedik. Bu yüzden kendi koşullarımız dahilinde 6 Mayıs'ta ölümsüzleşenlerimizi ajitasyon konuşmalarıyla, onları anlatan türküleriyle, şiirle anmaya çalıştık. Sonrasında ise emniyet ifademiz ve bir sonraki gün ise savcılık ifademiz alındı. Tabii bu yıl faşist devlet hedeflediği, meydana kimseyi çıkarmamayı başaramadığına bildiği için kendince bizden intikam almak istiyordu; çünkü düşman hepimizin de bildiği gibi yürekten ve onurdan, cesareten ve insanlıktan yoksun.

Sonra diğer kadın yoldaşımınla birlikte tutuklandım. 9 gün sonra yapılan itiraz sonucu tahliye oldum, fakat yoldaşlar hala zindanlarda...

Düşünsenize anayasal haklarımızdan biri olan 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama faşizm tarafından yasaklanıyor. Ayrıca, orada olduğumuz için bizleri örgüt üyeliği ve propaganda(!) yaptığımız gerekçe göstererek tutukluyorlar...

Buradan, kendilerini saraylarda güçlü sanan muktedirlere haykırıyoruz: ne tutuklamalar, ne de baskılar devrimcileri yıldırabilecek, Taksim yasağını cüret ve devrimci eylemlerle parça parça edeceğiz.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

"İsrail diye bir devlet var mı ki başkenti Kudüs olsun?"

KDHC Lideri Kim Jong Un

68'DEN BUGÜNE, MÜCADELE ZAFERE ULAŞACAK!

UMUT GÜNEŞ

Uzun zamandır belirttiğimiz durumlardan birisi de artık yaşadığımız toplarlarda olağanüstü zamanlardan geçtiğimizdir. Yani onlarca olayın, çelişkinin, çatışmanın kısa zaman içinde üst üste binmesi, küresel çapta süren sınıf savaşımının artık birçok yerde nihai çatışmaya doğru evrildiği bir dönemdir. Artık insanlığın o uzun tarihini, kısa tarih olarak yaşıyoruz.

Bugün mücadele sermayenin ve faşist devletin tüm saldırılarına rağmen sürerken, yürütülen mücadeleyi, sürdürülen geleneği hatırlamak ve devrimci mücadelenin geçmişten bugüne ne zorluklarla taşındığını irdelemek gerekiyor. 68'in 50. yıldönümünü yaşadığımız bu günlerde şöyle bir 68 ve onunla beraber gelişen 71 devrimci çıkışına değinelim.

Takvimler 68'in 22 Mart'ını gösterdiğinde Paris'in batı banliyölerinden biri olan Nanterre'de, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra uluslararası tarihin önemli olaylarından bir tanesi; basının ve Fransız sermayesinin '68 olayları' diye tabir ettiği 68 eylemleri gerçekleşmeye başladı.

Üniversite reformuna dair 1967 sonbaharında gündeme gelen "Fouquet Planı"na karşı tepkiler kısa ömürlüydü. Fakat 22 Mart 1968 tamamen farklıydı. Bu tarihi izleyen olaylar birkaç hafta sonra savaşın beri en büyük öğrenci hareketine ve daha önemlisi neredeyse bir ay boyunca 9 milyon işçinin katılımıyla uluslararası işçi hareketinin tarihindeki en büyük greve yol açacaktı.

Fransa'da başlayan 68 Hareketi, sadece öğrenci eylemlerinden ibaret olmayan, tam tersine işçi sınıfının büyük gövdesiyle eylemlerde ve hareketin ön saflarında yerini aldığı bir tarihsel momentumdu. 68 sadece Fransa ile sınırlı kalmayan Avrupa'nın başka metropollerine sıçrayan, oradan Amerika'ya, Latinlere, Türkiye'ye kadar uzanan muazzam bir hareketti.

68 işçilerin greviydi, köylülerin toprak işgalleriydi, yoksulların eylemlerinde kendini gösterdiği bir hareketti. 68'in Mart'ında başlayan eylemler Mayıs ayında bahar eylemleri ile kendini her yerde gösteriyordu.

Türkiye'de Mayıs ayını gösterdiğinde, okullarda gittikçe kendini gösteren öğrenci işgalleriyle, fabrikalardaki işçi grevleriyle ve köylülerin toprak işgalleriyle hareket büyüyordu. Öğrenci gençlik öncülüğünü birçok yerde Denizlerin yaptığı eylemler ile sokağa taşan, okul duvarlarını, akademizmin duvarlarını yıkan, işçilerle, emekçilerle omuz omuza duran bir durumdaydı.

68'i hazırlayan süreci dünya genelinde kapitalizmin 60'lı yıllarda başlayan ve 70'li yıllarda da devam eden ekonomik ve finansal krizi, emperyalizmin emekçi halklara yönelik yükselttiği katliamlar ve savaşlar olarak gösterilebilir. Hareket hayal, umut ve hareket diyerek yola çıkmış binlerce genç insanın alanlarda yüreğinin birlikte çarptığı bir toplumsal hareketti.

Türkiye'de Denizler mücadelesinin en ön safına taşıyan şey, var olan toplumsal mücadele pratiğinin kendisiydi. Verili burjuva düzenle bağlarını koparabilmeleri ve 71 silahlı çıkışını gerçekleştirebilmeleri Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin zoru örgütleme için devrimci eylemleri gerçekleştirmelerinden geliyor. Denizler, Sinanlar, Mahirler, İbolar, Ulaşlar ve adını sayamadığımız birçok devrimci, 68 hareketi ile öne çıktı ve mücadeleyi parlamentarizmden, reformizmden ayırıp yollarına cüret, devrimci pratik ile devam ettiren ve bugünün devrimci mirasını bizlere bıraktılar. O günün zora dayalı örgütlenme deneyimleri, Denizlerin ve İboların ordu biçiminde örgütlenmesi, Mahirlerin de cephe örgütlenmesini gerçekleştirmeye çalışması siyasal olarak reformizmden bir kopuştu ve bugünün mücadele deneyimlerinde hala onların etkilerini görülebiliyoruz.

68'den 71'e giderek yükselen ve gelişen mücadele geleneği, bugün yaşadığımız topraklarda biz Denizlerin yoldaşları tarafından hala sürdürülüyor. Devrimin yakıcı sorunlarına çözüm üretmek için gece gündüz kafa yoran, mücadeleyi gerçek bir uzlaşmazlık ve kararlılık ile sürdürmek daha da elzem bir hal almıştır. Böyle yapmak yerine, 68 kuşağının önderlerini romantik, maceracı insanlar olarak göstermek, hep karşı-devrimcilerin, sermayenin uğraşısı olmuştur.

68'den bu yana süren 50 yıllık bu sert mücadele boyunca birçok defa toplumsal baskılanmanın sonucunda devrimci durum ayaklanma, isyan, silahlı sokak çatışmaları boyutuna vardı. Sermaye bu topraklarda egemen kalabilmek için her türlü araçla, her türlü yolla saldırıyor. Baskı, katliam, yıkım ile mücadelenin özü alınmaya çalışıyor; seçim tiyatroları ile emekçi yığınların parlamentarizm bataklığında kılması isteniyor. Bununla beraber 68 hareketinin içi boşaltılmaya çalışılıyor; 68, sanki sadece bir avuç gencin özgürlük macerası veya tutkuların peşinde koşması olarak gösteriliyor. Bu eğilim hem Avrupa'daki emperyalistler hem de buradaki tekelci sermayenin kaleşörleri tarafından körükleniyor.

Bir taraftan sermaye sınıfı ve faşist devlet, diğer taraftan 'dost' görünüp sermaye ve bu düzen ile gerici bağlar kuran reformizm, yine ciddi bir ideolojik tahrifat, mücadelede uzlaşma ile malul oportünizm ittifakları kuruluyor.

Bu sene ODTÜ'de, Sinanların okulunda senelerdir yapılan ODTÜ Devrim Yürüyüşü'nün içerik ve kitlesel olarak zayıf olması, devrimcilerin etkinlikten yalıtılmaya çalışılması, polis saldıracıbir endişesi ile sloganlarda dışına taşma, faşizme dokunmayan sloganlarda ortaklaşılması ciddi bir sorundu ve devrim yürüyüşünün zayıf geçmesindeki en büyük etkenlerden biriydi. Denizlerin, Sinanların büyük bedeller ödeyerek yarattığı devrimci miras, ODTÜ stadyumunda yazılı 'DEVİRİM' yazısının yanında parti verir gibi geçen yürüyüş ve konserlerle hoyratça harcanmak istenmişti. Elbette bu tür etkinlikler, daha lümpen kesimleri kendine çekecekti ve nitelikli öyle de oldu. Denizlerin devrimci mücadelesi, OHAL karşıtlığına, seçim vaatlerine, klasik hesap sorma sloganlarına terk edilmeye çalışılıyor. Buradan bir kez daha söylemek isteriz ki, bugüne kadar buna nasıl izin vermediyse, bundan sonra da vermeyiz.

Deniz Gezmişlerin, Sinan Cemgillerin mirasını sürdürmek, hem pratik olarak militan ve devrimci bir mücadele sürdürmekten, hem de reformizmle, oportünizmle ideolojik, politik mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Gençlik, yüzünü devrimcilerden yana çevirmelidir; uzlaşmacılardan, bataklıkta gezenlerden yana değil.

68'in 50 yılında yeni ayaklanmaların, sokak hareketlerinin özü açılıyor ve bu topraklarda nihai kapışma gittikçe yaklaşıyor; zaferi kazanabilmek için ideolojik mücadeleyi daha da yükseltmek, devrimci politikaları gençlik kitleleri içinde daha fazla yaymak gerekiyor. Güçlü bir gençlik örgütü olabilmek için işçi, emekçi ve öğrenci gençlik arasında daha çok gitmeli, ideoloji ve politikamıza duyduğumuz güvenle onları, devrimin zorunluluğuna ve gerekliliğine ikna etmeliyiz.

Türkiye'de Genç Olmak

Yazımızın başlığından da anlaşılacağı üzere konumuz, Türkiye'deki gençlik kuşağı ve Türkiye'de genç olmak. Ekonomi ve özgürlükler bakımından pastadan en az dilimi alanlardan biri de gençlik. Bir yandan okuyup bir yandan da çalışanlar, mezun olduğu halde iş sahibi olamayanlar, staj adı altında emek sömürüsüyle, eğitim hakları ellerinden alınanlar ve gençliklerinden mahrum edilenler, vesaire vesaire...

TÜİK'in 19 Mayıs Atatürk'ü anma, Gençlik ve Spor Bayramı çerçevesinde genç nüfusun eğitim, sağlık, kişisel yaşam, işgücü, sosyal katılım, gelirden eşit pay alması vb. konulardaki sorunların değerlendirilmesi amacıyla paylaşılan verilere göre, Türkiye'nin toplam nüfusu 80 milyon 810 bin 525; 2018 başı itibarıyla 15-24 yaş grubundaki genç nüfus, 12 milyon 983 bin 97 kişi. Genç nüfusun %51,2'sini erkek nüfus, %48,8'ini ise kadın nüfus oluşturuyor.

İstatistiklerde gençliğin geçmiş yıllara göre işsizlik, istihdam, obezite olma oranlarındaki verilerde artışlar görülüyor. Ve okullaşma oranı, ancak %2 artabilmiş. 2015/16 öğretim yılında %49,9 olan yükseköğretim net okullaşma oranı, 2016/17 öğretim yılında %42,4'e düşmüş.

Gençlik Daha Da "İşsizleşti"

Gençlerde işsizlik oranı 2016 yılında %19,6 iken 2017 yılında %20,8 olarak artmış. Genç erkeklerde işsizlik oranı bir önceki yıla göre %0,4 artarak %17,8 olurken, genç kadınlarda ise bu oran bir önceki yıla göre %2,4 artarak %26,1 olmuş. Genç işsizlikte kadınların ortalaması erkeklerden %9 daha fazla. Ne eğitim gören ne de istihdamda olan gençlerin oranı 2017 yılında %24,2'ye yükselmiş.

Gençlerin Yarıısı Hizmet Sektöründe

Genç istihdam, sektörlerle göre ayrıldığında istihdam edilen gençlerin %18'inin tarım sektöründe, %30,4'ünün sanayi sektöründe, %51,6'sının ise hizmet sektöründe çalıştığı raporlanmıştır.

Her Geçen Gün Gençliğin Sağlığı Bozuluyor

Türkiye sağlık araştırması raporlarına göre, boy ve kilo değerleri kullanılarak hesaplanan vücut kitle indeksi incelendiğinde, obez gençlerin oranı 2014 yılında %3,3 iken 2016 yılında bu oran %3,8 olmuş. Obez genç erkeklerin oranı 2014 yılında %3,2, obez genç kadınların oranı %3,5 iken 2016 yılında bu oranlar sırasıyla %3,5 ve %4,1 olmuş.

Bu istatistikler gösteriyor ki dinci-faşist iktidar gençliği her anlamda büyük bir çöküşe, yıkıma itiyor ve bu yıkımdan kendine pay çıkarmaya çalışıyor. Gençlik içerisinde, geleceğe dair karamsarlık, umutsuzluk almış başını gidiyor... Sermaye ve dinci-faşizm de bunun farkında. Gençlik artık bu yıkımın farkında, bir şeyler yapmak, bu yıkılmaya gün sayan iktidarı kendi elleriyle temizlemek istiyor.

Gençlik, yaşadığı sosyo-ekonomik çöküntüden ötürü dünya genelinde ayaklanmalarda yıkıcı ve yaratıcı bir dinamığe sahip. Bu dinamik, kapitalizmin mezar kazıcısı olan devrimci proletarya ile birleştiğinde dünyayı değiştirecek, yeni devrimlerin önünü açacaktır.

İstanbul /DÖB

Öğrenci Gençlik İşçilerin Yanında

DÖB'lü öğrenciler olarak, Zeytinburnu Belediyesi'ndeki işinden hiçbir sebep gösterilmeden çıkarılan, 22 gündür oturma eyleminde olan ve 9 Mayıs günü uyarı amaçlı açlık grevi yapan Kenan Güngördü'nün yanındaydık.

Kenan Güngördü, 19 yıldır belediyede çalışıyor. Sosyal işler bölümünde 3,5 yıl, ondan önce de sosyal hizmetler, çocuk esirgeme ve rehabilitasyon merkezinde çalışmış bir kamu emekçisi. Kendisi 16 Nisan'da güvenlik soruşturması nedeniyle işten çıkarıldı ve 22 gündür Zeytinburnu Belediyesi önünde oturma eylemi yapıyor. Kendisiyle yaptığımız röportajda eylem başladığından bu yana yaşadıklarını konuştuk.

Eyleme nasıl başladınız ve bugüne kadarki süreçte neler yaşadınız?

22 günlük süreç içerisinde, 3 kere sivil faşistler tarafından saldırıya uğradım. Bu saldırılar sözlü olarak gelişti ve fiziksel bir boyuta ulaşmadı. Her gün polisler tarafından gbt yapılıyor" diyen Kenan Güngördü, "Bir kamuoyu oluşturduğuma inanıyorum fakat beklediğim desteği göremiyorum. Üç defa basın açıklaması gerçekleştirdik ve devlet bu durumu sol çevrelerden daha çok ciddiye alıyor. Oturma eylemimi başlattığım ilk günlerde pankartlarımı ağaca yaşıyordum ve yanımda pankartın bir ucundan tutacak bir kişi bile yoktu. Fakat geçen günlerde Yüksel direnişçilerinin bir direniş gününü bana adaması ve Cumhuriyet gazetesinin eylemimi haberleşmesini sonucunda belli bir kamuoyu oluşturulduğuna inanıyorum" diyor.

"15 kişilik bir basın açıklaması gerçekleştirdik ve onlarca polis ve toma belediyenin hizmet binası önünde konuşlandı. İşten neden çıkarıldığımız ise hala öğrenemiyorum, dosyamda gizlilik kararı var. Kendimi onlara ihbar ediyorum. Eğer suçluysam, bir suç işlediysen bunu ortaya çıkarın ve benî yargılayın. Belediye,

işten çıkarılanları belli bir kategoride ifade ediyor; suçlu, az suçlu ve çok suçlu. Herhalde muhalif olduğum ve onların dayattığı HAK-İŞ Sendikasına üye olmadığım için çok suçluym."

HAK-İŞ'in kendi değerlerine aykırı olduğunu belirten Güngördü, "Bu ülkede artık Alevi, Sünni, Kürt, Türk yok. Bu ülkede artık ezen ve ezilen var" diyor.

"İşime geri alınmayabilirim ama kararlılıkla, sonuç alana kadar oturma eylemi yapacağım. Babam %83 engelli ve alzheimer hastası. Oturma eylemim süresince kendisiyle annem ve kardeşim ilgileniyor, evden çıkmadan önce ilaçlarını hazırlıyorum. Ev almıştım ve üç yıllık taksidi var. Bir sonraki taksidi ise 16 Mayıs'ta. Bunlara rağmen mücadelemi sürdürmekte kararlıyım. Algtı oluşturacağım ve direnişim insanların hafızasına kazınacak."

İnsanların size yönelik tepkileri nasıl?

"Belediyede işçilerin Hak-İş Sendikasına üye olmaları dayatılıyor. Fakat ben bunu kabul etmeyen birisiyim ve bu yüzden Hak-İŞ'e üye olmadım. Çevredeki esnaflarla ilk gün tanıştık ve onlara direnişimin nedenini ve amacını anlattım. Sağ olsunlar, esnaf dostlarımız desteklerini sunuyorlar. Fakat ilk gün oturma eylemi yaptığım alana gelip dayanışma gösteren işçi arkadaşlarım artık yanıma gelemiyorlar. Nedeni ise, üstleri tarafından işten çıkarılmakla ve soruş-

turma açmakla tehdit edilmişler."

"Ben bir vatandaş olsaydım ve böyle bir direniş gösteren birini görseydim ziyaret ederdim. Her gün çağrı yapmama rağmen beklediğim desteği göremiyorum. Burası bir mevzi ve bu alana güçlendirmek gerekiyor. Beni ezerseler ve sindirirlerse bu diğerlerine de sıçrayacaktır. Buradan geçen insanlar 'senin bu eylemin çok değerli fakat yanında başka insanlar da olmalı -kurumlar açısından' diyorlar. En azından her gün yahut her hafta bir kurum buraya destek ziyareti gerçekleştirmeli" diyen Güngördü, tüm kurumlara direnişine sahip çıkması için çağrıda bulunuyor.

"Eğer bir suç işlediysen söyleyin. Hangi nedenle işten çıkarıldığımı da bilmiyorum. Ben buradan onlara çağrı yapıyorum. Gel ya hırsızın de, bunun için çıkardım de. Gel, namussuzluk yaptığın için çıkardım de. De çıkar, ama böyle çıkartamazsın, kapı kulu gibi. Diyorlar ki mahkemeye git. Madem bir suç var, siz mahkemeye gidin" dedi.

"Gezdiğim esnaflar ilk başta çok şaşırıldılar. Buraya milletvekili, belediye başkanı adayları geldi ama işten atılan bir işçi ilk defa geldi. Esnafları gezmem de oldukça etkili oldu. Zeytinburnu buna yabancı bir de. Burada sıkıntı yaşayan emekçi dostlarımız da yakında kendi talepleri ve dayanışma amaçlı benimle birlikte burada mücadele edeceklerini belirtiyorlar. Artık burada hak arama ve eylem yapma anlayışı oluşmaya başlıyor ve insanlar da bunun farkında."

Kitlesel ziyaretler ve dayanışmanın direniş açısından çok önemli ve değerli olduğunu belirten Güngördü, herkesi direnişini sahiplenmeye çağırıyor.

Kenan Güngördü ile dayanışma içinde olduğumuzu ve mücadelesinde yanında olacağımızı belirtiyoruz.

**Devrimci Öğrenci Birliği
/İstanbul**

OH MY GOD! KORKMUYORLAR

ŞİAR COŞKUN

14 Nisan sabahında üç haydut emperyalist, ancak embesillerin kanabileceği bir "kimyasal saldırı" tiyatrosunu bahane ederek, Suriye topraklarına yüzden fazla füze fırlattı. Şam halkı sokakları doldurdu, "sığınaklarda değil, buradayız!" haykırışlarıyla. Meselenin askeri teknik yanını bir yana bırakalım, çünkü şahit olduğumuz bu manzara, tarihi nitelikte bir andır. Tomahawkların önünde dehşetle sağa sola kaçışmayan bir halk! Amerika için kabusların en büyüğü -Nasıl ki 1956'da Süveyş'i millileştiren Mısır'a karşı en yüklü donanmalarını yollayan Fransa ve İngiltere'nin yolu, bir ABD destroyerle kesildiğinde bu, ABD çağının tescilli anlamı taşıdıysa; 2018 Suriye füze saldırısı da, artık bu çağın kapandığının tescilli olmasıdır. Ama kral devrilirken tahta da, sarayı da parça parça ediyor.

ABD hegemonyasının çöküşü elbette yeni değil, bu olguya leninistler onbeş yıldan uzun süredir dikkat çektiler. Çöküşünü gören hegemon, tahta yeniden kurulabilmek için 3. Dünya savaşını başlatmıştı, ancak bu amaç için giriştiği Afganistan ve Irak işgallerinden arzuladığının tam tersi sonuçlar aldı. Suriye savaşı yeni bir umut doğurmuştu ya, artık ABD'nin hegemonya yürütecek, mali, diplomatik ve siyasi takatı kalmamıştı. Trump, bu düşüşün nedeni değil, sonucudur; derindeki yaranın yüzeydeki irinidir tüm iğrençliğiyle.

ABD için, geriye kalan tek enstrüman, yüksek askeri kapasiteydi. Ve 14 Nisan sabahı bu kapasitesinin çapı ortaya çıktı, üstelik İngiltere ve Fransa'nın desteğine rağmen. Görüldü ki, askeri üstünlük farkı neredeyse kapanmıştır. Rusya, ekonomik kapasite sınırlılığı nedeniyle, bu kapasite yarışını uzun süre devam ettiremez. Ama farkın kapanmış olması bile, emperyalist haydutları korkutmaya yetti. Çünkü zafer artık avuçlarında değil, savaş macerası kendilerine de çapı belirsiz bir zayıf verecektir. Asıl göze alamadıkları askeri zayıf değil, ama bunun kendi iç politikalarında yaratacağı çalkantılı sonuçlardır.

Trump'ın koltuğu öylesine sallanıyor ki, bir morondan fazlası olmayan dubya Bush'a göre daha tehlikeli bu şahıs her sallantıda etkilerinde biriktirdiği tüm ergonom komplekslerini saçıyor. Büyük çaplı bir askeri zayıf Trump'la birlikte yönetime el koyan Pentagon'u da çıkurun dibine yollayacaktır. Bu karmaşık ortamda, bir iç-savaşın sınırlarında gezinen kutuplaşmanın, Amerikan toplumunu sonucu öngörülmez kavgalara sürükleyeceği açıktır.

Benzer kaygılar, ajan zehirleme zirvalığıyla dünyaya alay konusu olan İngiliz hükümeti için de geçerlidir. Bir yanda, ensesinde boza pisiren Gorbyn'li İşçi Partisi'nin öfkeli soluğu diğer yanda AB'den ayrılmamın (Brexit) ağır mali yükleri, demir leydiliği heveslenen Theresa May'i tam bir savaş kıskırtıcısına çevirdi. Oysa İngiliz işçi ve emekçileri, dünyanın en güçlü savaş-karşıtı hareketine sahip. Bu yüzden, askeri zayıfın sonuçları, Londra için çok daha sarsıcı olacaktı. Fransa ise, 68 Baharı'nın elinci yılında, genel grev ve işgal edilen üniversitelere sahne oluyor, yani Macron'un başı fena halde deritte. Böylece bu üç silahşör, kendi kalelerinde mayalanıp köpürmeye başlayan keskin sınıf mücadelesinin önüne geçebilmek için, Şam önünde buluşup, yüklü ganimete geri dönmeyi istediler. Ama perperişan geri dönmektense, elleri boş dönmek kendileri için daha hayırlı göründü.

Manzaranın sunduğu tarihsel eğilimleri netleştiririm, öncelikle altını kalın harflerle çizelim: Dönemin karakterini belirleyen faktör küresel iç-savaştır; dünya burjuvazisi ile dünya proleter ve emekçilerin iç-savaşı... Suriye gibi, paylaşmaya geçecek bir zenginlik varsa da artık kalmadığı bir ülke üzerinden süren bilek güreşinin ardında, emekçi sınıfların yaygınlaşan işyanlarında ipleri elinden karmamak için çırpınan burjuvazinin tarihsel korkusu beliriyor. İkincisi, ABD kendine olan güvenini kaybetti, müttefiklerine kolay bir zafer, sürdürülebilir bir düzen ve kazanç vaat edemiyor. Emperyal hegemonya koltuğu boş, kral geride bir veliat bırakmadı. Üçüncüsü, henüz küresel bir dizayn yapma gücüne erişemeyen Çin ve Rusya, bölgesel sorunlarla, ABD'nin Avrupa emperyalizminin alternatifi olarak öne çıktılar. Suriye, bu bölgesel gücün, diplomasi ve mali kapasitenin ötesine geçerek, askeri bir kapasite de sunabildiğinin kanıtı oldu. 14 Nisan'da üç haydut yan yana geldiklerinde yeterince korkutucu bir görüntü vereceklerini düşündüler, Rusya'nın sessizce bir kenara çekileceğini hesapladılar. Ama öyle olmadı. Rusya kendi müttefikini, gerekirse bu savaşla korumaya alacağı güvenini verdi. Böylece, emperyalist-kapitalist hegemonya sisteminin bölgesel ölçekte dağılmasını hızlandıran merkezkaç kuvvetin etkisi, belirleyici olabilece seviyesine geldi. Şam ahalisine Tomahawk'ların gölgesinde cesaret veren, bu güvendi.

Burada özetlenen tarihsel eğilimlerin bazı sonuçları son derece önemlidir. Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin ancak hegemon bir gücün elinde belli bir istikrar kazanabildiği herkesçe kabul gören bir gerçek. Şimdi bu sistemin her açıdan dağılışına tanıklık ediyoruz. ABD ve AB dağılışı önleyebilmek için her şeyi yaptılar ve geldikleri nokta, birbirlerine karşı gümrük duvarlarını yükselttikler. Gümrük kapışması, son kırk yıla damgasını vuran küresel birikim matrisini kökünden yıktığı ve yerine yenisi konamıyor. Bu matrisin köşe taşları, paranın ve metaın tüm pazarlara engelsiz ulaşımı, küresel tedarik sistemiyle bağımlı ülke üretim-pazarlarının ilhaki, tüm dünyada biriken para sermayenin ABD elinde toplanıp yeniden dağıtım ve bu ülkenin "nihai-pazar" statüsünün korunması idi. Gelinen noktada matris işleme halde, çünkü işlemesi için ABD'nin imvlenen borç yükünü kaldırmaması gerek ve artık kaldıramıyor. Hegemonik konumun çöküşü borçların maliyetini arttırdı, içeride emekçi sınıfları isyana teşvik eden ekonomik yıkım ve toplumsal çürümeyi ağırlaştırdı. Bu nedenlerle ABD, kaybettiği tahtı yeniden kazanabilmek için giriştiği hamleleri daha fazla tolere edemiyor. Her operasyonun faturasını müttefiklerine kesebilmek, giderek uzaklaşan bir serap.

Küresel birikimin matrisi dağılırken, tam ilhak yolunda epeyce mesafe kat etmiş. Bağımlı ülkeleri bekleyen felaket, tahminlerin ve tahayyülün ötesinde matris işlediği sürece, muazzam miktarda para sermaye çekirge sürüsü misali bağımlı ülkeleri dolaşıyor, bu döngünün devri ve sürekliliği, bağımlı ülke ekonomilerini her adımda entegrasyon için çekiyordu. Bu ülkeler artık o noktada, döngüyle sağlanan finansman olmadan ne üretim ne ticaret yapabilirler. Şimdi yükselen gümrük duvarları döngüyü yavaşlatıyor, kaynaklar kuruyor, daha pahalı hale geliyor. Türkiye gibi ülkeler, ipin ucunda sallanıyor.

Suriye semalarında berraklaşan manzara Türkiye'yi yalnızca ekonomik yönden vurmuyor; siyasi ve diplomatik çöküşün tüm koşullarını hazırlıyor. Son füze tiyatrosunda anlaşıldı ki, Rusya, TSK'yı Afrin'in içlerine kadar çekerken, tam da bu günleri hesabla katıyordu. Bu saldırıya vahşi bir hevesle destek veren dinci-faşizme karşı ustahlığı konuşuldu. Suriye'deki bilek güreşi, bir noktadan sonra, küresel güçlerin doğrudan karşı karşıya gelmelerine yol açacaktı, bu belliydi. Ve böyle bir durumda, Suriye'nin her yanına yerleşmiş silahlı çeteler büyük tehdit yaratıyordu. Rusya, Astana'da masaya çektiği dinci-faşizmi, Suriye'nin farklı bölgelerinde taşınan çetelere bekçi olarak atadı. Bu çetelerin, Suudiler veya İsrail gibi söz geçiremediği bu hasıma değil, ama enerjide kendisine bağımlı, hava savunma sistemini bir ağız bir kaparyarak ordusuna rehine muamelesi yapabildiği Türkiye'ye teslim etmek çok daha akılcıydı. Rusya'nın planı tuttu. Kimyasal saldırı senaryosunun köpürtüldüğü günlerde, TC'ye emanet çeteler Şam'a yürüme hazırlığına girdiler. Ancak Afrin hatırlatmasından sonra dinci-faşizm bu çeteleri en azından suskun kalmaya sevk etti.

Bu durumun ABD için tam bir hayal kırıklığı olduğunu söylemeye gerek yok. Çünkü, üç haydut, savaş kılıçlarını çekerken, kara gücü olarak bu çetelere güveniyorlar. Ancak, dinci-faşizm tehdidi görüp "tarafsızlık" havası estirmeye başladığında, hava saldırıları kadük kaldı. Taze dışişleri bakanı Pompes "Türkiye'nin müttefikimiz olduğuna inanmıyorum" lafını canlı yayında senato önünde dile getirdi.

Yine de bu durum, dinci-faşizm için, sürdürülebilir değil. Yakın zamana dek, başkalarının omuzları üzerinde yapılan bilek güreşinin yerini, füzeler ve havada uçan karışıklık tehditler aldı. Yani, RTE'nin pek sevdiği sözle anlatırsak, "bi taraf olan artık bertaraf" olur. Üstelik, dinci-faşizmin emanet deposuna en son kayıt yaptıran grup, Duma'da kimyasal provokasyonun altında imzası olan çete. Bunların kontrolü, dinci-faşizmin boyunu aşiyor. Bu saatten sonra her an kendini, ABD yanında, Rusya'ya karşı savaşırken bulabilir. Bu kaymanın önüne geçebilmek, Sarayın harcı değil.

Ve bu son durum devletin bekasına odaklanan TSK'nın, dinci-faşizme olan mecburiyetini ortadan kaldırdı. Hatırlanacaktır, Afrin operasyonu sırasında aşırı kayıplar veren çeteler, bir ara TSK'nın kontrolünden çıkması olaya bizzat el koyan saray sayesinde kontrol yeniden sağlanmıştı.

Çeteler üzerinde etkili olan dinci-faşizm gölge, kısa kalmaya başlayınca, kapanmamış eski hesaplar etkilerden dökülmeye başladı. 28 Şubat davasında yağdırılan cezaları böyle okumak gerek. Ama, kulağına kulağına klarnet üflenirken, rütbesiz askerinin selfi çektiği bir genel kurmayın sıfır düzey seyreden otoritesi yanında, 28 Şubat için ödenen kefaref nedir ki?

Katliamın Dördüncü Yılında Soma'da Miting

301 madencinin yaşamını yitirdiği Soma Katliamının dördüncü yıldönümünde, Soma'da "Soma İçin Adalet Türkiye İçin Adalet" mitingi düzenlendi.

13 Mayıs günü Ege Linyitleri İşletmesi Müdürlüğü (ELİ) Soma Şubesi önünde başlayan yürüyüşün en önünde madenci ailesinin yaptığı "Acıları Bal Eyledik Yanan Nefeslerle. Somalılar Sizleri Özler Susmayan Nefeslerle" pankartı taşındı.

Mitingde madenci aileleri adına konuşan Soma 301 Madenciler Sosyal Yardımlaşma Derneği Başkanı İsmail Çolak "Soma Faciası, alınmayan önlemlerin ve formalite denetimlerin sonucu, işçinin sağlığı ve güvenliğinden çok çıkarılan madenin tonunun önemsendiği çalışma koşullarında ve göz göre göre gerçekleşmiş bir katliamdır. 4 yıldır adalet arayışımız sürüyor. Karar aşamasına gelen davada her türlü baskı ve zorbalığa şahit olduk. Dava süreci yukarıdan müdahalelerle çarpıtılmaya çalışılıyor. Gerçek suç, örtbas edilmeye çalışılıyor. Din olduğu gibi bugün de davamızın peşindeyiz. Ve biz tarihi demeden bu dava bitmeyecek" dedi.

"Bizler beşinci yıla 'Ölüm madencinin kaderidir' diyen Cumhurbaşkanı'nı, gömleği kirlenen enerji bakanını, işçinin yemek yediği kabı tekmeleyerek 'hadi hadi' diyen amirleri, madenci yakınıların tekmeleyenleri, olayın başından beri iktidarın yanında yer alan sendikayı

hafızamıza kayıyarak giriyoruz. Bizler Soma'nın, Ermenek'in, Şirvan'ın nedenini biliyoruz, sorumluların tanıyoruz. Sorumlular; işçisinden önce çıkarılan madenin tonunu düşünen patronlardır. Sorumlular; kamusal denetimle yükümlü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Maden İşleri Genel Müdürlüğü, Enerji ve Tabii Kaynaklar Genel Müdürlüğü'dür. Sorumlular; 301 canımızın ardından sahte gözyaşları döküp verdikleri sözleri tutmayanlardır. Sorumlular; maden kazalarına 'fitrat' diyenlerdir. Sorumlular; iş güvenliği tedbirlerini yerine getirmeyenlerdir. Sorumlular; iktidarlarını işçi kanıyla sulayanlardır; iktidardır" denilen açıklamada, verdikleri mücadelenin ölenler için değil, kalanlar için olduğu söylendi.

A ç ı k l a m a d a ,

"Mücadelemiz,günde ortalama 4 işçinin yaşamını yitirdiği ülkemizde bir daha Soma yaşanmaması içindir. 4 yıldır görüyoruz ki, patronlar hala yasal zorunluluk ve denetim sınırlarını aşmaktadır. Şu açıktır ki, iş sağlığı ve güvenliğinin alınmadığı her ocak yeni Somalara, yeni Şirvanlara gebedir. 4 yıldır inatla söylüyoruz: madenler kamulaştırılmalı, taşeron çalıştırılmalı ve iş sağlığı ve güvenliği zorunlu hale getirilmelidir. 301 rakam değil, bir avuç kömür için bir ömür verenlerin simgesidir dostlar. Bizler de aileler olarak, bu katliamın sorumluları hesap verene dek, işçi sağlığı ve işçi güvenliği önlemlerinin alındığı güvenceli bir geleceği inşa edene dek mücadele etmeye devam edeceğiz. Adalet talebimizi haykırmaktan geri durmayacağız" denildi.

TMMOB adına Emin Koramaz da konuşma yaparak "Aradan geçen 4 yıla rağmen, yargılama süreci hala devam etmektedir. Davanın uzadığı her gün, sorumluların cezalandırılmadığı her gün, içimizdeki yarayı daha da büyütülmektedir. Başta Soma Kömür İşletmeleri AŞ patronları ve yöneticileri olmak üzere, bu faciannın tüm sorumluları derhal cezalandırılmalıdır."

Soma'nın acısı hepimizin acısı olduğu gibi, Soma Davası da hepimizin davasıdır" dedi.

Bu yıl anneler gününe denk gelen Soma Katliamı'nda mezarlıkta yapılan anmaya,hayatını kaybeden madenci annelerinin haykırışları damga vurdu.

"Soma Kaza Değil Katliam"

Soma katliamının yıldönümünde DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Taksim Tünel'de bir araya gelen kitle Soma Katliamı'nda yaşamını yitiren 301 madenciyi andı.

"Soma'yı Unutmamak Unutmayacağız" pankartı açan kitle "Soma Kaza Değil Katliam", "Patron Hırsızdır", "Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur", "Soma'nın Öfkesiyle Tamam", "Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak", "Madenlerde Özelleştirmeye Son" dövizleri taşıdı. Eylem de sık sık "Soma'nın Hesabı Sorulacak", "Soma'yı Unutma Unuturma", "Taşeron Çalışma Yasaklasın", "Soma'nın Hesabı Sorulacak", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek" sloganları atan kitle, Tünel'deki açıklama öncesi 301 işçi için saygı duruşunda bulundu.

Eylemde ilk konuşan DİSK/Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Adil Çiftçi, "Bugün 301 işçinin, emekçinin katledildiği gün. Bugün anneler günü; katledilen işçilerin anneleri bugün ağlıyor. O gözyaşlarını dindiremedik, çünkü adalet yerini bulmadı" dedi ve bu cinayetlerin "işin fitratında" değil "iktidarın fitratında" olduğunu söyledi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu adına, Tüm-Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı söz alarak, AKP iktidara geldiğinden itibaren 21 bin 653 işçinin iş cinayetlerinde katledildiğini hatırlattı.

İstanbul Tabip Odası adına konuşan Prof. Dr. Osman Küçükosmanoğlu da "Savaşa bir halk sağlığı sorununur" demiştik, bu durumda taşeronla bağli oluşan iş cinayetleri de bir halk sağlığı sorunu"d dedi.

Ardından basın açıklamasını okuyan TMMOB İ-

stanbul İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Cevahir Efe Akçelik, "Hala öfkeliyiz. Çünkü rekabet, kâr hırsı ve ucuz üretim için işçiler, emekçiler vahşi koşullarda çalıştırılıyor; yasalar bu çalışma biçimine göre uyduruluyor ve aşırı üretim halen zorlanıyor" dedi. Soma'da 301 madencinin katledildiği Eynes Ocağı'nın vaktinde kötü koşulları nedeniyle bir işletmeden ötekine devredildiğine değinen Akçelik, ocakta bilime, teknolojiye ve insani çalışma koşullarına aykırı biçimde üretim yapıldığı için katliamın göstere göstere geldiğini aktardı.

Akçelik, "Ülkemiz güvençsiz ve kural dışı çalışan, emekçilerin açık ille ölüm arasında seçim yapmak zorunda bırakıldığı, iş cinayetlerinin fitrat ve kader olarak değerlendirildiği bir ülke haline gelmiştir. İş cinayetleri sadece maden sektöründe değil tüm iş kollarında artmaktadır. OHAL süresince geçmiş zamanlardan daha fazla iş cinayetlerine kurban verilmektedir. Meslek hastalıkları ülkemizde halen tespit edilememekte ve kapsam dışı görülmektedir. Ülkemizin bir meslek hastalıkları indeksi dahi oluşturulamamıştır" dedi.

Katliamın davasına da değinen Akçelik, "Dünyanın en büyük iş cinayeti, dünyanın en büyük işçi katliamı olan Soma davası 2014 yılından beri görülmektedir. (...) Bu dava daha başlarken başsavcının, 'Gözaltında alacağımız herkes işçilerle birlikte öldü' beyanı ile ölen mühendisleri işaret etmiş olması sistemin yaratmış olduğu bu faciannın sadece birkaç mühendise yüklenerek çözümlenmek ve sistemden kaynaklı sorunların üstü örtülerek unutturma mecrasına sokulması çok tanıdık bir yaklaşımdır" dedi.

Ahmet Işıkoğlu, "Güvenlik oluşturması" gerekçesi ile işinden edilen çok sayıda işçiden biri. Ahmet Işıkoğlu çalıştığı Bornova Belediyesi Uğur Mumcu Kültür ve Sanat Merkezi önünde 10 Mayıs günü itibarıyla işine iade talebiyle açlık grevinde.

"Onlar Yenilecek Biz Kazanacağız"

KHK ile işlerinden atılan emekçilerin eylemleri 16 Mayıs günü İstanbul'da 65. haftasında devam ediyor

Bakırköy

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saat 14.00'te "İşimizi ekmeğimizi geri alacağız" pankartının yanı sıra "Emperyalizm

yenilecek Direnen Filistin halkı kazanacak" pankartı açan emekçiler, oturma eylemine başladılar. Müzik yayını ve imza kampanyası ile eylemlerini sürdüren emekçiler, "İşimizi geri alacağız!", "KHK'lar gidecek biz kalacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları attılar.

Saat 15.00'te basın açıklamasını ise Nuğyen Nedim yaptı. İşten atılmalarının

üzerinden bir buçuk yıl geçtiğini belirten Nedim, "AKP sadece bizlere değil bu ülkede yoksul, emekçi bütün halka saldırıyor. Kamu emekçileri, işçiler her an işten atılma korkusuyla yaşıyor. AKP'li değilsen ya da AKP'ye muhalifsen bu ülkede bir işte bile çalışmıyorsunuz. Muhalif üniversite öğrencileri, gazeteciler, milletvekilleri, sendikacılar tutuklanıyor" dedi.

Sanatçı Barış Atay'ın gözaltına alınmasını ve Pınar Aydınlar'ın tutuklanmasına da değinilen açıklamada "Bizim hukukun önünde vermeyeceğimiz hiçbir hesabımız yoktur. Peki, sizin korkunuz neden" denildi.

"Ortadoğu'da emperyalist müdahaleyi de kabul etmiyoruz" diyen Nedim, ABD'nin İsrail ile Ortadoğu'da tekrardan bir kaos yaratmak istediğini belirtti, "Ama Ortadoğu halkları bu oyunu bozacak. Ortadoğu'dan emperyalizm gidecek, Ortadoğu halkları kazanacak. Yaşasın hakların kardeşliği. Biz haklıyız biz kazanacağız" diyerek açıklamayı sonlandırdı.

Kadıköy

Kadıköy Altıyol'da da "Haksız huksuz ihraçlara hayır İşimizi geri alacağız" pankartı açan emekçiler, "Filistin

halkı yalnız değildir Direnen halklar kazanacak" pankartı ile de Filistin halkına yönelik saldırıları protesto etti.

Basın açıklamasını okuyan Hüseyin Demir, bu işten atma saldırısıyla iktidarın istediği gibi biat edip köşelerine çekilmek yerine direnişi seçtiklerini; bu haklı ve meşru direnişi de kararlılıkla sürdürdüklerini ifade etti.

"Üstümüze serdikleri karanlığı devir-

meye bir mum alevi yeter. Bu zulüm, bu sömürü düzeni sonsuza kadar sürmeyecek, onlar yenilecek ve biz kazanacağız. İşimizi mutlaka geri döneceğiz" denilen açıklamadan sonra saat 17.00'ye kadar müzik yayını ve imza kampanyası devam etti.

Real Market İşçileri Eylemlere Devam Ediyor

Beylikdüzü Marmara Park

Haklarını almak için, 9 aydır Metro ve onun işletmelerinden olan Media Markt önlerinde eylemlerini sürdüren Real Market işçileri her gün farklı bir işletme önünde eylemde. İşçiler, 8 Mayıs günü, Beylikdüzü Marmara Park AVM'de, Media Markt önünde basın açıklaması yaparak, özellikle anneler günü dolayısı ile alışverişe gelenlere annelerine alacakları hediyelerini başka bir yerden almaları için çağrıda bulundu. İşçiler, aileleri ve kucaklarında çocukları ile birlikte eyleme katıldılar.

AVM'nin güvenlik güçlerinin eylemi engelleme girişimlerine rağmen, işçiler ellerinde dövizler, önlük ve sloganları ile AVM'nin girişinden Media Markt önüne yürüyüş yaparak geldiler.

Burada yaptığı basın açıklamasında Nakliyat İş başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, işçilerin alacağından METRO, Media Markt ve Beğendik'in sorumluluğunu ve işçiler haklarını almaya kadar bu mücadelenin bütün mağazalarda, ülkenin dört bir yanında devam edeceğini ifade etti. Ayrıca anneler günü dolayısı ile hediye için alışveriş yapacak olanlara da seslenen Küçükosmanoğlu, Media Markt'tan hediye olarak zulme ortak olmalarını istedi.

Eylem sırasında AVM'nin içerisinde değişik katlarda bulunan vatandaşlar da açıklamayı dinleyerek alkışlarla destek verdiler.

Yapılan açıklamanın ardından AVM'nin içinde sloganlarla yürüyüş yapılarak AVM dışına çıktı ve bir süre daha sloganlarla eyleme devam edildi.

Anatolium Marmara AVM

Real Market işçileri, 12 Mayıs günü de saat 13.00'de İstanbul'da Anatolium Marmara AVM'nin içinde bulunan Media Markt önünde eylem yaptılar.

AVM'nin içerisine yürüyüşle ve slogan atarak giren Real işçileri, çocukları ve aileleri ile birlikte buradaki MediaMarkt'ın önünde toplandı.

Burada konuşma yapan Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, halkı, anneler gününde bu zulme ortak olmamaları için işçi düşmanlığı yapan Metro'dan ve Media Markt'tan alışveriş yapmama davet etti.

İşçiler adına konuşan Kenahat Polat da, bir anne olarak haklarını helal etmediğini, bir çocuğu olduğunu ve onun geleceğini çalan Metro, Beğendik ve Media Markt'tan hakkını almaya kadar mücadelesinin devam edeceğini söyledi. Sloganları ile arşını inleyen işçilere halk da alkışlarla destek oldu.

Basın açıklaması sonrası AVM dışına yine yürüyüş yaparak ve slogan atarak çıkan işçiler bir süre de burada slogan attıktan sonra eylemi sona erdirdiler.

Aynı gün Real Market işçileri, Ankara'da Metro'nun Etlik Mağazası ve yakınındaki Media Markt'ın önüne giderek 2 ayrı eylem yaptılar.

Rojhilat Ve Tahran'da Eğitim Emekçileri Eylemde

Rojhilat'ın (Doğu Kürdistan) birçok kentinde ve İran'ın başkenti Tahran'da eğitim emekçileri, 10 Mayıs günü eğitimin özelleştirmesini ve öğretmenlerin sigortalarının yatırılmamasını protesto etti.

Tahran'da Bütçe Merkezi binası önünde toplanan öğretmenler, İran rejiminin okulları özelleştirip, eğitimi paralı sisteme çevirmesine karşı çıktı. Rejimin öğretmenlere ve eğitim sistemine yönelik müdahalelerini kabul etmediklerini belirten öğretmenler, rejimin bir an önce bu yanlış uygulamalardan vazgeçmesini istedi.

Rojhilat'ın Merivan, Seqiz ve Kirmaşan'da da alanlara çıkan öğretmenler, eğitim politikalarını protesto etti. Eğitim Merkezleri önünde bir araya gelen çok sayıda öğretmen "Ekmeğin, İş, Özgürlük", "Sigorta öğretmenlerin hakkıdır", "Eğitim özelleştirilemez" sloganları attı.

Flormar'da İşten Atılan İşçiler Eylemde

Gezbe OSB'de faaliyetini sürdüren Türkiye'nin tanınmış kozmetik tedarikçilerinden Flormar'da işçi kıyımı sürüyor.

Flormar patronları, Petrol İş Sendikasında örgütlenen işçilerden bugüne kadar 85'ini işten attı. İşçiler ise fabrika önünde eylemde.

2018 başında Petrol İş Sendikasında örgütlenmeye başlayan işçiler, yeterli sayıya ulaşıncaya yetki belgesi aldı. Ve patronlar bu sürede, çeşitli bahanelerle sendikacı işçileri işten çıkarmaya ve psikolojik baskılar yapmaya başladı.

Petrol İş Sendikası Gezbe Şubesi, işten atılan işçilerin geri alınması için patronlarla görüşmelerin sürdüğünü, 200'e yakın sendikacı işçinin olduğu fabrikanın önünde eylemlerini sürdürdüklerini ve haklarını savunmaya devam edeceklerini söylüyor.

KADINLAR İÇİN MANİFESTO

SENA DEMİR

Seçimler gündemde. Havada beş para etmez manifestolar dolanmakta. Faşist partiler gençlikle, kadınlarla alay edencesine "manifesto"larında "şu kadar para, bu kadar burs, şöyle sigorta, böyle iş" diyorlar. 'Sol' adına ortaya çıkanlar; "kadınlar ve gençlik 'tek adam' diktatörlüğüne geçit vermeyecek"le başlayıp, ne olduğu, nasıl olacağı belli olmayan özgürlük düşü yazıyor.

Leninistler olarak "seçimleri ve sonuçlarını tanımayacağı"ımızı, halkın yüzünü devrime döndüğünü, kendi hükümetini kurması gerektiğini söylüyoruz. Aslında bizde bir "seçim" hazırlığındayız. Seçim, çöktüğe olan bu sistemi devirme hakkı, haklılığı biçimindedir. Seçim sandığı ise sokakların kendisidir.

Onbinlerle sokakları dolduran, milyonlarla hayatın her anında baskıya, sömürüye, açlığa, yoksulluğa, gericiğe öfke duyan işçi, emekçi, yoksul kadınların esaslı talepleri vardır. Gerçek özgürlük burjuva parlamentarist sistemin oylamasına, sandığa sığmayacak denli büyük ve derindir. Kadınlar sadaka istemiyor ve köleliğe "oy" atmayacaktır.

-Kadınlar özgürlük istiyor.

Bu nasıl bir özgürlüktür? Toplumsal eşitlik temelinde bir özgürlüktür. Toplumsal eşitliği sağlayabilmenin tek yolu sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Sınıflı bir toplum olan kapitalist sistem, ne kadar yasal düzenleme yaparsa yaparsın, ne kadar iyileştirmeye giderse gitsin kadının toplumsal köleliğine son veremez, ataerkilli aile yapısını tam olarak çözemez. Aksine bunda beslenir ve sömürüyü, baskılı kadın üzerinde devam ettirir.

Oysa sosyalist sistem sınıfları ortadan kaldırır, insanın sömürüsüne son verir. Kadını toplumsal üretim sürecinin ve toplumun yönetiminin erkekle birlikte baş aktörü durumuna getirir.

-Kadınlar emeğin, özgürlüğün, toplumun, geleceğin örgütlenmesinde en doğrudan söz sahibi olmak istiyor.

Binlerce yıl boyunca kadınlar köle hayatı yaşamıştır. Varlıkları yok sayılmış, yaşamın dışına atılmış, kendi hayatları üzerinde bile söz hakkına sahip olamamıştır. Kapitalist sistem kendinden önceki sınıflı toplumları izlemiş olmakla birlikte, sermayesini kadınların ve çocukların en vahşi sömürsüyle büyüttüştür. Kapitalizm işçi-emekçi kadınların büyük savaşlarını sonucu bazı haklar tanısa bile, asla onlara emeği, özgürlüğü, geleceği üzerinde söz hakkı tanımamıştır, tanıyamaz da.

Sosyalizm kadının özgürlüğü sorununu, ekonomik, siyasal ve toplumsal temelleriyle birlikte ele alır. Yerine getirilmesi gereken basit bir demokrasi sorununu ötesinde, kadına yeni bir toplumun kurulması ve yönetimi işini verir. Çünkü sosyalizm, sınıflardan, ataerkillikten, baskı ve gericiikten tamamen kurtulmuş bir toplum hedefiyle, kadının ve erkeğin birlikte, eşit koşullarda özgürlüğünü gerçekleştirir. Yani sorunu, insanlığın gerçek özgürlüğü meselesi olarak görür. Biri gerçekleşmezse diğeri de gerçekleşmez.

-Kadınlar işsizliği, yoksulluğu ve sömürüyü istemiyor.

Kapitalizm ise işsizliği de, yoksulluğu da her gün yeniden ve daha fazla üretir. O, işçinin, emekçinin sömürülmesini ve "bütün kadınların üretim sürecine katılmı" değil, kadınların çok büyük bir kesiminin işsizliğini, yoksulluğunu gerçekleştirir. Emekçi sınıf arasında kadınlara erkek işçileri karşı karşıya bırakarak, birbirleri üzerinden ücretleri sefalet düzeyine indirmeye çalışır.

Oysa sosyalist sistemde "herkese emeğine göre" ilkesi esastır ve işçi, emekçi kadınlar üretim sürecinin her alanında yer alır, cinsiyetinden dolayı ücret farklılığına maruz bırakılmaz. Aynı zamanda ataerkilli aile yapısı erkek temelli olduğundan erkek işçiler kapitalizmde ücret artışında ön planda tutulurken, sosyalizm buna karşı savaş açtığından, aksine, kadın (anne)-çocuk ilişkisini esas alır.

-Kadınlar 'ev hapsi'ni' yıkamak istiyor.

Kapitalist sistemde kadınlar çalışmak mı, çocuk-aile bakımı mı cenderesinde bırakılıyor. Çalışan kadınlar da işsiz-yoksul kadınlar da "ev hapsi" yaşamaktadır. Milyonlarca kadın, evlerde yoksulluk-açlık, bıkırtıcı ev işleriyle aile bakımı ile adeta çürütülmekte, toplumsal üretimden ve yönetimden kovulmaktadır.

Sosyalizm kadınların 'ev hapsi'ni' duvarlarını yıkarak, kreşleri, bakımevlerini, aşevlerini yaygınlaştırarak, bunu kadının omuzlarından alıp toplumsal üretim sürecine dahil eder.

Eğitim sanat, spor, bilim bütün alanları ayırım gözetmeksizin kadınlara açar.

-Kürt kadınları ulusal, sınıfsal özgürlük istiyor.

Kürt kadınları ilhak ve işgal edilmiş bu coğrafyanın en ezilen kesimidir. Faşist tekelci kapitalist sistem Kürt kadınlarının yaşamını büyük bir yoksulluk, ulusal ve cinsel ezilmeyle yüz yüze bırakmıştır.

Sosyalizm ulusların kendi kaderini tayin etme ilkesini esas alır. Kürt, Türk, Arap hiç bir ulusal ve cinsel ayırım gözetmeksizin kadınların özgürlüğünü savunur. Kürt kadınlarının özgürlüğü ancak ve ancak sosyalizmedir.

-Kadınlar her türlü gericiği, onun baskısını, saldırılarını, tamamen ortadan kaldırmak istiyor.

Faşist tekelci sistemin çürümüş ve kokuşmuşluğunun bütün saldırılarını kadınlar yaşamaktadır. Sokaklarda, evlerde, işyerlerinde, okullarda, ne giyeceğinden, nasıl oturup kalkacağına, nereye gideceğinden, kiminle evlenmek/yaşamak istediğine, okuyup okuyamayacağına, kaç çocuk doğuracağına, çalışıp çalışmayacağına kendisi karar veremez. Verirse de saldırı-şağılanma-öldürülmeyle cezalandırılmakta, tehdit edilmektedir. Bu kadın cins içinde, insan içinde büyük bir aşağılanma ve hiçleştirilmedir. Bu durum aynı zamanda kapitalizmin çöküşünü göstermektedir. O nedenle kadınlara bu sistem hiçbir şey veremez.

Oysa sosyalizm kadınların üzerindeki her türlü gerici, dinsel örf vb. köleleştirici gelenekler zincirini kırmakla kalmaz, kadının toplumsal konumunu yükseltmek için çalışır.

İşte bu meselelere hiç bir seçim ve seçim sandıkları çözemez. Biz kadınlar ne istediğimizi biliyoruz, alacağız ve kendimize yakışanı sistemi kuracağız.

DEVİRİM... NEREDEN, NASIL?

ALİ VAROL GÜNAL

Devrimin uzak bir geleceğin sorunu değil bugünün sorunu olduğunu söylediğimiz her yerde şaşırılmış bakışlarla karşılaşırız. Üstelik bu bakışların sahipleri sıradan, bilinçsiz insanlar değil; kendilerine "devrimciyim", "komünistim" diyen insanlar. Utanmasalar bize "hayal görüyorsunuz" diyecekler; çünkü onların merceğinden baktığınızda bırakın bir devrim olma olasılığını, her şeyin giderek daha da kötüleştiği, kimsede geleceğe dair bir umut kalmadığı, devrimci örgütlerin dağıldığı, çözüldüğü; artık geride, son mevzilerde tutunma çabasından başka bir şey kalmadığı, devrimci iradenin zayıfladığı, insanların geriçeştiği, hatta duyarsızlaştığı vb'den başka bir şey görülmemektedir. Bugün hala yakın bir devrim olasılığından bahsetmek, olsa olsa "abartılı devrimcilik"tir.

Bu kesimler, içine düştükleri durumun Rusya'da 1905 devriminden hemen önce "Rusya'da devrimci bir halk yoktur" diyen menşeviklerle ne kadar benzerlik taşıdığını ya farkında değiller ya da farkındalar ama artık bunu da umursamıyorlar. Elbette asıl sorun devrimci bakış açısına sahip olmayışları; bardağın dolu kısmını değil boş kısmını görmeyi alışkanlık haline getirmeleri. Bunun nedeni de diyalektik düşüneyişleri, devrim sürecinin diyalektiğini kavrayamayışları...

"Halkın toplumsal, siyasal olaylara karşı duyarsızlığı" ortalama sol basını boydan boya kaplamış durumda; bu yayınları okuduğunuzda sansürsüz Türkiye ve Kürdistan'da yaprak kımıldamıyor; yönetenler istediği gibi yönetiyor, yönetilenler derin uykularından bir türlü uyanmıyor, gelişmeler karşısında suskun kalmayı yeğliyorlar, devrimciler de bit-eviye uğraşıp duruyorlar; ama onlar da kitlelere ulaşamıyor, ulaşsalar da örgütleyemiyor, örgütleseler de saflarında tutamıyor, savaştıramıyorlar... Sonuç, kendilerine "öncü" payesi bitenlerde yaygın bir hastalık gibi ortaya çıkan hayıflanma sendromu... Kendi gücüne ve halkın devrimci enerjisine güvensizlik, politikada sağa savrulma, giderek düzen kullarında kendine yer arama arayışları...Hani bunlarda biraz canlılık belirtisi, en azından içinde buldukları bu durumdan bir çıkış arama çabası görsek, Gramsci'nin dediği gibi "aklın karamsarlığı, iradenin iyimsizliği" deyip işin içinden çıkacağız ama o da değil. Ortalama sol hareket, gözünün önünde sürüp giden olayları, olguları da görmüyor. Örneğin bu sene 8 Mart'ta, Newroz'da, 1 Mayıs'ta meydanları dolduran yüzbinlerce, milyonlarca insanı görmüyor. Ya da o gün, o an için görüyor, sabah kalktığında sanki o yaşananlar, su üzerine yazılmış yazılar gibi silinip gidiyor ortalama sol siyasetlerin hafızalarından... Siz hatırlattığınızda itiraz edemiyorlar; ama sonrası yine bildiğimiz aynı tas aynı hamam!

Burada her şeyi öncünün eylemine, ya da örgütlü gücüne göre değerlendirme yanlısının payı var. Oysa, nesnel hareketin kendisi görülebilsen, işçi sınıfı ve emekçi halkların kendiliğinden hareketinin bir süreklilik arz ettiği ve sıçramalarla geliştiği anlaşılabilse bu denli karamsar olunmayacaktır. Çoğu işçi çevre, Türkiye ve Kürdistan'da devrimin objektif şartlarının oluştuğunu, ama subjektif şartlarının olmadığını söylemektedir. Bunların subjektif şarttan anladıkları da işçi sınıfı ve emekçilerin değil, daha çok kendilerinin örgütlülük düzeyidir. Haliyle kendileri yeterince örgütlü değillerse devrim olmaz/ olamaz. Kendilerinin örgütlülüğü ise, önce işçi sınıfı ve emekçilere hak alma bilinci verme, sonra onlara siyasal bilinç, yani devrim ve iktidar bilinci vermekle sağlanır.

Çok eskiden beri Türkiye ve Kürdistan'da bir proletarya sınıfı olmadığı, ki bu algı proletaryayı, "sınıf bilinci almış işçi" olarak tanımlama hatasından doğuyor, bu nedenle bizim gibi ülkelerde "proletaryanın devrimde fiili önderliğinden değil, ancak ideolojik önderliğinden bahsedilebileceği" kalıplaşmış düşüncesinden kaynaklı devrimin nesnel gelişimi ihmal edilmiş, bütün devrimci faaliyet, öncünün pratiğine indirgenmiştir. "Sunî denge" anlayışının da diğer anlayışların da boyattığı yatak burasıdır. Oysa, işçi sınıfının mücadelesi, ideolojik (teorik), politik (siyasal) ve pratik (ekonomik) bir bütünlük oluşturur; ve bu açılardan bakıldığında Türkiye'de ve Kürdistan'da işçi sınıfının mücadelesinin geldiği düzey, görmek isteyen herkesin gözlerinin önündedir.

Elbette işçi sınıfı ve emekçilerin bilinçlenmesinin, mücadelelerinin siyasal iktidarı ele geçirecek noktaya gelmesinin bir süreç işi olduğunu biliyoruz; ama bu sürecin de sıçramalarla geliştiğini herkesin görmesi gerekiyor. Sınıfın öncüsü olduğu iddia eden herkes, öncelikle sınıfın arasına gitmeli ve onun kendiliğinden gelme eylemine yön vermeye çalışmalıdır. Elbette bu sadece eylem anında sınıfın yanına gitmekle olmaz; çok daha öncesinden sınıfın içinde parti örgütlenmesi yapıyor olmak gerekir ki, sınıf eyleme geçtiğinde ona önderlik edilebilsin. İşçi sınıfına devrim ve iktidar için mücadele etme bilincini taşıyacak olan proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Ancak, proletaryanın devrimci sınıf partiside hiç bir koşulda sınıfın eyleminin yerine kendi eylemini ikame edemez ya da kendisi yeterince örgütlü değil diye sınıfın devrimci bir kalkışmada bulunamayacağını söyleyemez. Bir devrim başlamak için asla öncüsünün hazırlıklı olmasını beklemez. O, kendi yolundan ilerlemeyi sürdürür; ama devrimin zaferle sonuçlanabilmesi için mutlaka proletaryanın devrimci sınıf partisinden önderliği gerekir.

O halde devrimin nereden nasıl geleceğini soranlara bir kez daha hatırlatalım: her devrim, başlamak için bir genel bahaneye ihtiyaç duyar; bu genel bahanenin ne olacağını önceden görebilmemiz mümkün değildir; ama bir kez nesnel olarak devrimin koşulları oluşmuşsa, her toplumsal olay, bir genel bahaneye dönüşebilir ve işte orada sizin oynayacağınız rol sonucu tayin edebilir.

Bugün dünya üzerinde süren küresel iç savaş, her ülkeyi devrim fırtınasının alanı haline getirmektedir. Ve herkes şunu açıklıkla görmektedir ki, bu kez yaklaşan fırtına önceliklerden farklı olarak bulabildiği her şeyi önüne katacak, "yerinden oynamaz" denilen kayaları sökülüp fırlatacaktır.

Böylesi dönemlerde yapılması gereken, "güçsüzüz", "etkimiz az", "örgütsüzüz" vb diyerek hayıflanmak değil, "kendi dümen suyumuzda denizi sürüklemek" için motorları çalıştırmak, "devrim kazanımı kaynatmaya devam etmektir".

AMACA VE DEVİRİME GÖRE KONUMLANMAK

Proletaryanın dünya genelinde düşünel olarak bir dizi yeni zaferler kazanması, daha açık bir anlatımla, sosyalizmin dünyada etkisini artırması olsun ya da kitlelerin dünyanı sokaklarını yeni bir dünya hedefiyle ele geçirmesi olsun, bu olgular; proletaryanın tüm yeryüzünde yaklaşan zaferini duyuruyor.

Marx, Engels, Lenin, Che, Rosa Luxemburg, Fidel, Zetkin ve diğer komünistlerin kitapları çok yaygın olarak okunuyor. Kapitalizmin ekonomik krizinin, toplumsal krizinin ve sistemin çöküşünün daha çok tartışıldığı son otuz yıl içinde dünyada daha fazla insan "Marx haklı çıktı" demeye başladı. Burjuvazinin bunu engellemek için başvurduğu her yol ve yöntem başarısızlığa uğruyor. Her geçen gün daha çok insanın marksizmi benimsemesi, burjuvazinin başarısızlığının geçici olmadığını ortaya koyuyor. Burjuva düşünce insanları üzerindeki etkisini yitirirken, proletaryanın düşünceleri insanların üzerindeki etkisini güçlendiriyor. Dünya burjuvazisi, devrimci düşüncelerin gelişimi karşısında etkisiz kaldığı gibi, toplumsal devrimin ilerlemesi karşısında da aynı şekilde etkisiz kalıyor.

Sıradan bir bakış açısını aşmamışsan, dünya temelinde milyonlarca insanın içten bir istekle marksist düşünce biçimini öğrenme çabasına girmesinin, büyük kitlelerin dünyanı meydanlarını terk etmemesinin, Che'nin bayraklarının elden hiç düşmemesinin doğrudan doğruya yeni bir dünya kurma hedefiyle bağıntılı olduğunu anlayamazsın. Milyonların on yıllarca süren devrimci eylemleri kurulu sosyal düzene karşı basit bir tepki hareketi değildir; kitlelerin bu toplumda çözülemeyen, ama bu toplumun ötesine geçilerek çözülebilen sorunlarını devrimci tarzda çözmek için yapılan eylemlerdir.

Başka bir açıdan bakalım. Güncel burjuva toplumu üzerine değerlendirme yapanlar, kapitalizmin için çelişkilerin gelişimi ve keskinlik derecesi hakkında bize bilgi verirken, toplum için dayanılmaz olan çelişkilerin -haykıran çelişkiler- sorunun devrimci çözümünü dayattığını geçiriyorlar. Oysa ki, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin içinde geliştiği koşullar, sorunun köklü çözümünü önmüze koyuyor. Bugünkü ekonomik ve toplumsal koşullar, yalnızca eski toplumu çözen çelişkileri içinde taşımakla kalmıyor, doğmakta olan toplumunun öğelerini de yapısında barındırıyor. Kapitalist toplum, kendisinin ötesine geçecek toplumun koşullarını kendisi geliştiriyor. İşçi sınıfı, yeni toplumu doğuran koşulları kendisi oluşturmaz, tarihsel olarak oluşan maddi koşullara yeni bir biçim verir. Üretim araçlarını, özgür bireylerin ortak denetimine alır.

Biz, ısrarla, işçilere devrimci bir bakış açısı kazandırmaya çalışıyoruz. İşçilerin bakışı, burjuva egemenliğine karşı mücadele içinde, sosyalizm uğruna savaşında devrimci bir içerik kazanır. Düşünce devrimci içeriğini büyük amaç, sınıfsız ve sömürsüz komünist toplum uğruna mücadeleden alır. Dolayısıyla, kapitalizmin ötesine geçiş hedeflemeyen bir anlayış emekçilerde devrimci bir bilinç yaratmaz.

Daha yüksek bir topluma geçiş bakış açısına sahip olmayanlar tüm dikkatleri kapitalizmin olgularına yöneltilir. Dahası bu olguları yüceltir, önlerinde yerlere kadar eğilirler. Fakat her sosyo ve ekonomik olgu

gibi, kapitalizmin olguları da tarihseldir, geçicidir, hareket ve akış halindedir. Her toplumsal olgu gibi, burjuva sosyo-ekonomik yapı da olumsuzlanır, dönüşüme uğrar. Kapitalist toplumda, devrimci dönüşümün koşulları yeterince var. Asıl sorun pratik anlamdadır. Sorun, işçi sınıfının dönüşümü pratik olarak gerçekleştirmesinde. Asıl mesele, sorunlara devrimci yanıtlar vermekte.

Devrimci yanıt vermeden önce, verili kapitalist toplumda sosyal hareketleri anlamak için devrimci sorular sormalıyız. Devrimci sorular, bizi toplumun karşısına çıkan sorunların devrimci çözümüne, yani devrimci yanıtına götürür. Taktiğimizi ve bir devrim için gereken hazırlıkları, proletaryanın ve diğer devrimci kitlelerin mücadelesinin pratik gereksinimlerini, devrimci sorular sordüğümüzda, devrimci biçimde düşündüğümüzde belirleyebilir.

Devrimci yanıt, devrimdir. Burjuva toplumun ötesine ve ilerisine ancak devrimle gidebiliriz. Olaylar, sınıf savaşımı devrimi oluşturur, onu hazırlarken, biz kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirerek onu hızlandırabilir ve zafere taşıyabiliriz. Kitlelerin devrimci enerjisinin harekete geçmesiyle devrimci kavganın nerelere varabileceğini Haziran 2013'te, serhıldanlarda, 1 Mayıs'ta, Newroz'da ve sokak eylemleri dizisinde, ka-

Kitlelerin enerjisi, ilerici, devrimci bir ayaklanmada günlük eylemlerdeki gücünü aşan bir güce ulaşır. Koşulları oluştuğu için yeni ayaklanmalar patlayabilir. Ve biz onu bilinçli, hedefli olarak örgütleyip hazırlayabiliriz. Hazırlayabiliriz, çünkü verili olarak sosyal ilişkilerde devrim gerçekleşti. Proletarya ve emekçi halk kitleleri on yıllardır, burjuva egemenliğine karşı savaşıyor. Kitleler devrimci savaşım sırasında birleşti, kaynaştı ve kenetlendi.

dınlarn başkaldırısında ve devrimci gençlik eylemlerinde gördük. Kitlelerin devrimci enerjisini etkin olarak harekete geçirerek daha fazlasını yaratabiliriz.

Kitlelerin enerjisi, ilerici, devrimci bir ayaklanmada günlük eylemlerdeki gücünü aşan bir güce ulaşır. Koşulları oluştuğu için yeni ayaklanmalar patlayabilir. Ve biz onu bilinçli, hedefli olarak örgütleyip hazırlayabiliriz. Hazırlayabiliriz, çünkü verili olarak sosyal ilişkilerde devrim gerçekleşti. Proletarya ve emekçi halk kitleleri on yıllardır, burjuva egemenliğine karşı savaşıyor. Kitleler devrimci savaşım sırasında birleşti, kaynaştı ve kenetlendi. Kendi arasında yeni tür bir sosyal ilişki geliştirdi. Yeni sosyal ilişkiler, toplumun ilerici, devrimci güçlerinin, gerici ve tüm düzen güçleriyle karşı karşıya gelmesin-

den doğan sosyal ilişkiler, geçtiğimiz ayaklanmalar sırasında yaygınlaştı, güçlendi ve pekişti. Bunun diğer bir ifadesi olan toplumdaki kutuplaşma, emek-sermaye çatışması temelindeki bu kutuplaşma gitgide genişliyor. Hâlihazırda gerçekleşen sosyal ilişkilerdeki devrim, henüz toplumsal bir devrim değildir. Gerçek anlamıyla toplumsal devrim, siyasal iktidarın ele geçirilmesiyle başlayan, toplumun köklü dönüşümünün gerçekleşmesiyle devam eden büyük tarihsel bir olaydır. Fakat ezilen ve sömürülen kitleler kendi aralarında kaynaşmadan, yeni bir sosyal ilişki kurmadan, bir toplumsal devrim gerçekleşemez.

Böylesine devrimci bir ortamda, devrimci öznenin amaçlı (hedefli) ve bilinçli olarak tarih yapma rolü ve önemi olağanüstü artar. Başka zamanlardan farklı olarak devrimci işçi sınıfının ve diğer devrimci kitlelerin eylemleri bizi sonuca götürür. Devrimci kitleler, edilgen değil, değiştirici, dönüştürücü bir güçtür. Devrimci öznenin, bugün yerine getireceği görevleri yarına bırakmamalı. Gereklili olan şey daha fazla cesaretir.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci öznenin gerçek gücünün bugün hangi boyutlara vardığı görülmelidir. Sosyalizmden etkilenen ve yıllarca devrimci eğitimden geçenlerin sayısı bile büyük rakamlara ulaşmıştır. Kaldı ki, devrimci kitleler yalnızca nicel olarak büyümekle kalmadılar, nitel olarak da büyük bir ilerleme gösterdiler. Bugüne kadarki eylemlerde bugünkü toplumdaki hoşnutsuz olan, tepki gösteren, eleştiren vb. insanların bir kısmı harekete geçti. Gerçek güç bundan çok daha fazladır. Yeni ve daha ileri giden bir ayaklanma daha büyük bir kitle gücünü kendisine katacaktır. Devrim, daha büyük bir kitle enerjisinin harekete geçirilmesiyle gerçekleşir.

Devrimci işçiler, devrimci kitleler devrimci gerçekleştirecek güç, birikim, deneyim ve donanımına sahip. Ama burjuva egemenliğini devirecek, emekçilerin devrimci iktidarını kuracak güncel bir devrim stratejisi yoksa, bütün bu güç ve olanaklar ve çaba sonuçsuz kalır. Güncel devrim stratejisi yoksa devrim için en uygun anda bile stratejik saldırı kararı veremezsin. Dolayısıyla en büyük devrimci güç bile bu durumda etkisiz kalır. Oysa günün devrimci görevi verili devrimci kitle hareketiyle bugüne kadarki en ileri ve en büyük sonucu almaktır. Devrimci işçilerin partisi olan Leninist Parti, bu sonucu almak için senelerdir, ısrarla güncel iktidar stratejisinin ve bu stratejinin bir parçası olan Geçici Devrim Hükümetinin önemi üzerinde duruyor.

Devrimci stratejinin gereğini ancak savaşı bir güç yerine getirebilir. Türkiye ve Kürdistan devrimci proletaryası ve halklar savaşığını kanıtlamıştır. Halk yığınları, savaşığını, uzun ve şiddetli içi savaştan geçerek kazanmıştır. Bu sınıf kavgasında ileri bir niteliktir. Görüldüğü üzere, devrimci işçi ve emekçi halk hareketi birçok bakımdan ezenler-ezilenler, sömürülenler-sömürülenler arasındaki kavgasını kazanacak donanıma sahiptir.

Devrim, her zaman ve her durumda amacı takip eden birikimli, savaşı, donanımlı devrimci öznenin eylemlerini en yüksek etkinlik düzeyine çıkarmasıyla gerçekleşir.

Sosyal hareketler, devrimci özne etkili olmak için kendini amaca ve devrime göre konumlandırmalıdır.

Gazi'de İmza Toplayan Veli Ve Öğretmenlere Gözaltı

İstanbul Sultangazi'de bulunan Mehmetçik İlköğretim Okulu yönetiminin öğrencilerden sürekli para istemesi, veriler tarafından protesto edildi. En son okulun bahçesine yapılan park için öğrencilerden para istemesine isyan eden veliler, 18 Mayıs günü okul önünde imza standı açtı.

"Ticaret değil okul, müşteri değil öğrenci" pankartı açarak imza topayan veliler, "Oyun parkı değil, eğitim istiyoruz", "10 TL için çocuklarımızın özgürlüğü kısılanamaz" dövizleri taşıdı.

Bir veli, "Okul müdürü çocuklarımızdan sürekli para istiyor. Oyuncak alınmış ve 10 TL vermeyen öğrenciler oyunculara bindirilmemiş" derken bir diğeri "Yeter artık canımıza tak etti. Okul mu ticaret hanesi" diyor. Başka bir veli ise, "Devlet okullarından sürekli

çocuklarımızdan para isteniyor. Saçma sapan ne bir eğitim ne de kültürel anlamda bir katkısı olmayan oyun parkı, gezi istemiyoruz. Ailelerin bu şekilde sömürülmesini istemiyoruz. Burası devlet okulu, buraya çocuğunu gönderen insanların alım gücü belli" dedi.

Veliler bu standı topladıkları imzaları Sultangazi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim etmeyi planlıyordu. Ancak müdürün polisi çağırması üzerine bir veli ve 3 öğretmen gözaltına alındı.

Avukatların Gazi Polis Merkezine giderek öğretmenlerle görüşmek istese de, ne öğretmenler ile görüşebildi ne de gözaltının gerekçesini öğrenebildi. Kısa bir süre sonra da müdürün ihbarı üzerine öğretmen Döne Cevher de evine yapılan baskınla gözaltına alındı.

ASLINDA BU SENİN İÇİN

SUSANLAR ÜSTÜNE BİR DENEME

AZER KIZIL

Yaşamın anlamı üzerine tarih boyunca çok şeyler yazıldı, hala da yazılıyor. Bazıları gerçekten de çok güzel, çok anlamlı ama yazanların kaçı bu yazdıklarını tam olarak hissettirebilmiştir. Örneğin özgürlük üstüne neler, neler yazılmadı ki! Üstelik yazılanlar ne kadar güzel olsa da daha da güzel şeyler yazmak gerektiğini düşünmeyen var mıdır? Fakat yine, ister şimdiye değin yazılanlar olsun isterse de bundan sonra yazılacaklar olsun, hiç biri özgürlüğü yaşamak kadar güzel ve değerli olamaz. Çünkü yaşayan hisseder, diğeri ise hissetmeye çalışır. Bu ateş olmakla, ateşin kıyısında durmaya ya da ışık olmakla o ışığın aydınlığından yararlanmaya benzer. Biri özdür, diğeri değildir...

Özgürlük nedir? Nasıl yaratılır bilir misiniz? Bu yaşamda her şeyin bir bedeli var; hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin özgürlüğüne kadar ağır bir bedeli yoktur. Üstelik onu yaratmak böylesine zor ve neredeyse imkansızken, kaybetmekse çok ama çok kolaydır. Hiçbir şey yapmaya gerek yok. Eskimiş bir çorabı çöpe atmaktan bile daha kolaydır. Tek sözcük bile etmene gerek yok! Susmak, yeter de artar bile! İşte, sadece öylesine vazgeçersin hepsi bu. O gider ve geriye hiçbir şey kalmaz. Artık bir esir hatta bir kölesin. Yasalar hala özgür olduğunu söyler fakat bir yasa özgürlük olmadan yazılmışsa o sadece bir boyunduruk, bir tahakküm ku-

ralıdır. Ha birileri onu senin için yazmış ha boynuna bir pranga vurmuş. Sen artık yasal bir kölesin işi aslı sadece bu. Yalnız senin esaretin kafese kapatılmış bir kuş gibi değildir. Çünkü sen susansın, sen tarihin tüm dönemlerinde kaybedensin. O bildik yanılmanın aksine

Özgürlük nedir? Nasıl yaratılır bilir misiniz? Bu yaşamda her şeyin bir bedeli var; hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin özgürlüğüne kadar ağır bir bedeli yoktur. Üstelik onu yaratmak böylesine zor ve neredeyse imkansızken, kaybetmekse çok ama çok kolaydır. Hiçbir şey yapmaya gerek yok. Eskimiş bir çorabı çöpe atmaktan bile daha kolaydır. Tek sözcük bile etmene gerek yok! Susmak, yeter de artar bile! İşte, sadece öylesine vazgeçersin hepsi bu. O gider ve geriye hiçbir şey kalmaz

gerçek tarihi özgürlük uğruna savaşanlar yazar. Bundan ötesini yazanın, yaz-

dığı yıllıktır.

Dur ve düşün! Bunlar seni rahatsız edebilir. Aslında etmeli de ve ederse hala bir umut var demektir. Aksi halde sen susmayı seçensin ve aslında sen yoksun çünkü var olmak çok daha başka birşeydir!

Yaprığın rengi vardır; gülün kokusu, suyun akışı, sesin yankısı. Doğada ve yaşamda her şeyin bir karşısı, bir eşi, bir olmazsa olmazı, tamlayanı, bütünüyeniyen... Peki kalbin ki ne özgürlükten başka!..

Ararat'ın başında ak bir bulut vardır. Mezopotamya'nın beyaz saçlı bilge riopisi'dir o. Harran'ın taşı toprağı yakan güneşi, Amed'in Diclesi, İstanbul'un kavgası... Olmasaydı biri eksik kalırdı diğeri. Peki, senin neyin var? Yaprığın dalı, dalın gövdesi, gövdenin kökü! Ya senin? Keremin sevdası, Spartaküsün isyanı, Deniz'in devrimi! Ya senin susan? Susmak eksigi sayılmaz hiç bir şeyin!

İnsan nasıl susabilir? Acaba nefes alıp vermeyi mi unuttur? Eskilerin arasında mı kalır soluğu, unutulmuş bir gülümseyiş gibi! İnsan nasıl susar, yiterken özgürlüğü? Bu tüm cesaretin yitirilmişliğine benziyor ve benziyor korkunun her hücreye kök salmasına. Yaşama bu şekilde bağlanmak ne kadar da küçültücü! Vefasızlık, değil mi bu? Kuru bir ağacın bile bir gölgesi varken yani az çok bir gölgecikle korunken, bir karışık da olsa toprağı. İnsan nasıl vefasız olabilir. Koranlar bir süre sonra

Susmak işkencedir, kendine acı çekirtmektir, insanlık suçudur. Ama maalesef yüzyıllardır, susanlar “yaşıyor” susmayanlara, kurşun sıkılıyor! Susmak altın, isyana davet suç sayılarak napalmılıyor, uçaklarla tanklarla param parça ediliyor. Fakat yaşamın gerçek tarifine bakarsak böyle ölenler yaşar ama böyle susanlar ölür.

düşünmeyi de unuttur. Oysa düşünen insan özgürdür ve özgür olanda cesur, cesaretin bir yanı da vefadır.

Unutanların kalbi kurudu. Hani, insanın kalbi acıdan, sıızdan yansa küle dönse de bir yerde önemli değil. Çünkü yanandan, kavrulandan hiç yoktan geriye bir tutam kül kalır. Ve o zaman en azından bir umut vardır. Kim, anka kuşundan daha az güzel diyebilir ki, küllünden yeniden doğan insana. Vurulduğu yerden doğrulmayı bilen, yırtar ölümün sessizliğini ve çığlık çığlığa kalkar ayağa özgürlük. Kalkar kalkmasına da yeter ki kurumasın insanın kalbi.

Susmak kendi cinayetimizdir, ama cinayetin de en korkağı. Katliamdır, katliamcıdır katledilendir.

Susmak işkencedir, kendine acı çekirtmektir, insanlık suçudur. Ama maalesef yüzyıllardır, susanlar “yaşıyor” susmayanlara, kurşun sıkılıyor! Susmak altın, isyana davet suç sayılarak napalmılıyor, uçaklarla tanklarla param parça ediliyor. Fakat yaşamın gerçek tarifine bakarsak böyle ölenler yaşar ama böyle susanlar ölür.

Bu senin son anındır susan! Zeytin ağaçlarıya dal tepelerinden korkak ölümleri, ölümsüz cesaretleriyle yenerken, susanlara da son bir şans sunuyor, bu cesur gencecik yürekler. Anla bunu aksi halde senin için bir daha ne gökyüzü mavi, ne deniz tuz kokulu olacak! Ne çocukların eskisi gibi sevecek seni ne de öptüğün dudaklar ballanacak. Yiticek anlamlar birer birer ve sen aynadaki yabancıyı kendin sanacaksın. Oysa değil. Sen onu susku adlı zehirle öldürdün.

Kalk, bak sokağına, çığlık çığlığa yürüyenleri gör. Ümittir bu sabırla taşlarını çatlatı çatlatı gelen. Kalk! Çık sokağına unutmaya ki doğru zamanda atılan bir kaç adım bir atom bombasından daha dehşetli sonuçlara yol açar.

Kenan Aktaş, Emre Bora ve tüm Afrin'de ölümsüzleşenlere ithaf edilmiştir. Söz ki küllünden yeni bir dünya doğacak! Bunun ateşinde yanarlara selam olsun...

“Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın”

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, hasta tutukluların serbest bırakılması talebiyle gerçekleştirdiği, "F Oturumu"nun 321'inci haftasında hasta tutuklu Ergül Çiçekler'in serbest bırakılmasını istedi.

Galatasaray Meydanı'nda yapılan eylemde basın açıklamasını Emine Küçükbumin yaptı ve cezaevlerinde tutsakların her gün yeni baskılarıyla karşılaştığına dikkat çekerek “Fiziki ve psikolojik baskı, askeri sayım, cinsel şiddet, kötü muamele ve işkence, sağlık hakkına erişim engeli, sıcak su ihtiyacının düzenli karşılanmaması, ortak kullanım alanlarına kameraların takılması, çıplak arama dayatması, disiplin cezaları, hastanelerde kelepçeli muayenenin dayatılması, iletişim ve görüş yasakları, kitap, dergi ve gazete yasakları vb. keyfi uygulamalar olağan ve hemen tüm hapishanelerde karşımıza çıkıyor” dedi.

Kayseri Bünyan Cezaevi'nden Elazığ Cezaevine sürgün edilen troid bezi kanseri Mehdi Boz'un Elazığ'da çıplak aramayı kabul etmediği için darp edildiği, tutuklanarak Bakırköy Cezaevi'ne götürülen Pınar Aydınlar'ın da çıplak aramaya zorlanarak darp edildiği vurgulandı.

Açıklamada Ergül Çiçekler'in durumu anlatılarak, “1996 yılında tutuklanan Ergül Çiçekler, idamla yargılanmış ve 7 yıl süren davada müebbet hapis cezası almıştır. 19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevi katliamında, bulunduğu Ümraniye Hapishanesi'nden Kocaeli/Kandıra F Tipi Hapishanesi'ne götürülmüştür. Tecrit koşullarını protesto etmek amacıyla 227

gün süren ölüm orucu direnişinde bulunmuştur. Bu direniş sonrası Wernicke Korsakoff rahatsızlığı başlayan Ergül Çiçekler ancak 7 yıl sonra Adli Tıp Kurumu'ndan (ATK), hastalığı belirleyen raporu alabilmiştir. Aynı zamanda kaltsal, akdeniz anemisi (FMF) hastası ve bel fitiği şikayeti mevcut Ergül Çiçekler suanda Kocaeli/Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesindedir” denildi.

Ergül Çiçekler'in Wernicke-Korsakoff rahatsızlığının ilerlemiş halinin tedavisi ya da kesin iyileşme olanağı bulunmadığı belirtilerek “Yaşadığı fiziki ve beyinsel fonksiyonlarından dolayı, bulunduğu hapishane koşullarında yaşam kalitesi sürekli düşmektedir. Yani, hapishanede kalma koşulları yoktur” dedi.

Açıklamada Ergül Çiçekler'in durumu kendi sözleriyle aktarıldı: “Wernicke Korsakoff raporlarım var. Hastane yolculuklarından sonra sağlık durumum epey olumsuz etkileniyor. Her hastaneye gidip geldiğimde ring aracının sarsıntısı nedeniyle FMF nöbeti geçiriyorum. Yoğun mide bulantısı, çarpıntı gibi sorunlar yaşıyorum. Yoğurt ve salata dışında her şey midemi bulandırdığı için uzun süre başka bir şey yiyemiyorum. Ayakkabı giyemiyorum ve çıplak ayakla geziyorum. Bel fitiğinden kaynaklı yatmakta zorluk çekiyorum.”

Açıklama, ağır hasta tutsakların hapishane koşullarında tedavi edilme koşullarının sağlanmasının olanaksız olduğu için serbest bırakılmalarının istenmesiyle sona erdi.

“Selam Güzel anne. Sen onurlu, cesur, fedakar, yürekleri kocaman olan dirençli anaların yanında yerini aldın. Sana karşı mahcubuz. Sen ve senin gibi gerçek anaların gününü kutlar, karşınızda saygıyla eğiliriz. Ve seni çok seviyoruz”

Kardeşin

Kore Yarımadası'nda ABD Provokasyonları

Kore Yarımadasında barış ve birleşmeden söz etmiş bir önceki sayımızda. Sosyalist Kore, artık nükleer denemeleri yapmasına gerek kalmadığını söylemiş, nükleer çalışma sahasını bu ay içinde kapatacağını duyurmuş ve Kapitalist Kore lideri ile tarafsız bölgede barış görüşmelerine başlamıştı. Esen bu barış rüzgarları, ABD ile kapitalist Kore'nin yapacağı ortak askeri tatbikatla kesildi. İki hafta sürecek tatbikat 11 Mayıs Cuma günü başladı.

Sosyalist Kore resmi haber ajansı KCNA açıklama yaparak, "Kapitalist Kore'de yapılan ve bizi hedef alan tatbikat Panmunjom Deklarasyonu'na karşı alçakça bir meydan okuma ve Kore Yarımadası'ndaki olumlu siyasi gelişmeye karşı kasıtlı bir askeri provokasyon" dedi.

KCNA açıklamasında "ABD aynı zamanda Güney Koreli yetkililerle birlikte yürütülen bu provokatif askeri kargaşanın ışığında planlanan ABD-Sosyalist Kore zirvesinin kaderi hakkında dikkatle düşünmelidir" derken, KDHC Dışişleri Bakanı Yardımcısı "tek taraflı olacağına ABD ile zirve düzenlemeye olan ilgilerini kaybedeceklerini" söyledi.

Bu tatbikat nedeniyle 16 Mayıs günü Kuzey ve Güney arasında yapılacak olan yüksek düzeyli müzakereler askıya alındı, sorunlar çözülene kadar Güney Koreli yetkililerle görüşmeler duyuruldu. KDHC ile ABD arasında 12 Haziran'da Singapur'da yapılması planlanan zirve de iptal edilebilir.

Kore Yarımadası'nda bu gelişmeler yaşanırken, ABD diğer taraftan tehditler savurmayı sürdürüyor. Trump, yapılacak görüşmelerin hala geçerli olduğunu, iptal edilmediğini söylerken, Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton, KDHC'nin nükleer silahlarının imhası için "Libya modeli"ni öneriyor. Trump da "merhamet" göstererek, nükleer silahlarını teslim etmesi durumunda ülkesini yönetmeye devam edip ülkesini zengin edebileceğini, Libya gibi yok edilmeyeceğini söylüyor. Bolton'un talebi, "Kuzey Korelilerin güvenlikleri ve ABD'nin yaptırımlarının hafifletilmesini güvence altına alınması için tüm nükleer silahlarını ABD'ye göndermeleri"...

Tarih, en iyi öğretmendir. Bugüne kadar yaptıkları, yapacaklarını garantisi olan emperyalist kapitalist sisteme iyi niyetle, gözleri kapalı güvenmek, onun başlangıcından başka bir şey olmaz. Binlerce yıllık yönetim deneyimine sahip egemen sınıflar, işçi ve emekçileri aldatmak, teslim almak için her tür yolu denemeye devam edecek. Bir eli ile barış için el sıkışırken diğer eli ile savaş baltalarını bilemek, tam da emperyalist kapitalist sistemin yapacağı bir şey. Hem de Trump'ın İran'ın nükleer anlaşmasından çekilmesinin hemen üzerine...

Kore Yarımadası'ndaki barışın önündeki tek engelin ABD ve Güney'de bulunan ABD saldırı gücü olduğu bugün açık ve net biçimde görülüyor.

SAVRA SAVRA HATTA NASR

KUDÜS'TE ABD BÜYÜKELÇİLİĞİ AÇILDI 60 FİLİSTİNLİ ÖLDÜRÜLDÜ

14 Mayıs... Bugün ABD, Kudüs'te büyükelçilik açıyor, Filistinliler ayakta... ABD'nin haftalar önce yaptığı bu açıklama, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak tanındığının en resmi ifadesi. Filistinliler, bu haberin ardından 30 Mart "Toprak Günü"nde, her Cuma günü Gazze sınırında, "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü" düzenlemeye başlamıştı. Büyük yürüyüşün son günü yarın, yani Nakba (Büyük Felaket) günü. ABD'nin tam Nakba'nın yıldönümü öncesi böyle bir açılış yapması da bir tesadüf değil.

Açılışın hemen öncesi Gazze-İsrail sınırında toplanan Filistinliler, binlerce kişi ile yürüdü. Ve her zamanki gibi Filistinlilerin taşlarına karşı İsrail'in keskin nişancıları ve silahları...

İsraili bakan, Gazze-İsrail sınırının açılmasına izin vermeyeceklerini söylerken, son 2 gündür İsrail ordusu havadan bildiriler atarak, Filistinlilere eylemlerden uzak durmalarını, gü-

venlik bariyerine yaklaşılmasına izin vermeyeceklerini duyurdu.

Sınıra yürüyen Filistin halkına silahlar ve gaz bombalarıyla saldıran İsrail Ordusu, en az 60 Filistinliyi öldürdü, 1600'ün üzerinde yaralı var; ölenlerden en küçüğü, gaz bombaları nedeniyle boğulan 9 aylık bir bebek... Sınırdaki 10 farklı noktada yapılan eylemlere 10 binin üzerinde Filistinli katıldı.

Filistin'in başkenti olarak kabul edilen Doğu Kudüs, 1967'den beri İsrail işgali altında. İki devletli çözümde de, Doğu Kudüs'ün Filistin başkenti olması öngörülmüyor. Ancak İsrail 1980'de Kudüs'ün tamamını kendi başkenti ilan etmiş, BM Güvenlik Konseyi bunu tanımamıştı. 30 Mart günü ABD'nin Büyükelçilik açacağını duyurması üzerine 128 BM ülkesi bu kararı doğru bulmadığını açıklarken, büyükelçilik binasının açılması da İsrail'in 70'inci kuruluş yıldönümüne denk gelmesi için öne alınmıştı.

NAKBA'NIN YILDÖNÜMÜNDE FELAKET SÜRÜYOR

Nakba... Büyük Felaket Günü... 1948'in 15 Mayıs'ında bir milyona yakın Filistinlinin topraklarından göç etmek zorunda bırakıldığı gün... Önce toprak satın alarak, sonra da saldırı ve katliamlarla işgal edilerek yerleşilen topraklarda, Ortadoğu halklarının kalbine hançer gibi saplanan bir karşı devrim merkezinin, devlet ilan edilmesinin yıldönümü...

Emperyalist devletlerin desteği ile kuruluşunu ilan eden İsrail, Filistin'in 500'den fazla köyünü işgal ederek, her geçen yıl topraklarını genişletti; 1967'de yaşanan 6 Gün Savaşları'nın ardından da Filistin'in Golan Tepeleri, başkenti Doğu Kudüs, Batı Şeria'nın bir bölümü İsrail tarafından işgal edildi. 1980'de ise İsrail Kudüs'ün tamamını başkent ilan etse de, BM Güvenlik Konseyi tarafından kabul edilmedi.

Aralık 2017'de ABD "Kudüs, İsrail'in başkentidir" dedi; 30 Mart'ta da büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyacağını duyurdu. BMGK buna itiraz etse de, 14 Mayıs'ta ABD büyükelçiliğinin Kudüs'te açılışı yapıldı.

Nakba ile aynı tarihte getirilen açılış, bir provokasyondan başka bir şey değildi. Filistin halkının bu harekete yanıtı, Toprak Günü'nde (30 Mart) 67'den beri evlerine geri dönebilmek için sakladıkları anahtarları ile Gazze sınırına başlattıkları "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü" oldu. Sınır etrafına kurdukları çadırlarla, her Cuma günü genci yaşlısı, kadını çocuğu ile Gazze sınırına yürü-

yen Filistinlileri Siyonist İsrail'in eli kanlı orduları keskin nişancılarla karşıladı. Lastikler yakarak dumanlarıyla keskin nişancıları kör eden Filistinliler, her hafta katliama rağmen "Ev"lerine yürümeye devam etti. Dün ABD büyükelçiliği açılışında yapılan yürüyüşle birlikte, katledilen Filistinlilerin sayısı 100'ü aştı.

Nakba'nın 70. yıldönümünde karşımıza çıkan manzara: ardi ardına İsrail ile ticari anlaşmalar yapan, fabrikalar açan, onlara NATO ve OECD'in kapılarını açan, diğer taraftan Filistin için timsah gözyaşları döken, 3 günlük yas ilan eden bir dinci faşist iktidar... Ankara'daki İsrail Büyükelçisinin belirsiz bir süreliğine ülkesine gitmesini istese de, yaptıkları ticari anlaşmaların mürekkebi kurumadı...

Filistin halkı, gerçek dostlarının Cuma hutbelerinde ya da ekranlarda gözyaşı dökenler değil, yanlarında olup onlarla birlikte omuz omuza savaşan, kanlarını birlikte toprağa döken devrimciler olduğunu biliyor. Gönderdikleri yardım gemileri için milyonlarca tazminatı cebe indirenlerin değil, Denizlerden, Teğmen Aliler, Filistin halkı için kanını dökenlerin kendi dostları olduğunu biliyor.

Nehirden Denize Özgür Filistin!
Savra Savra Hatta Nasr!

ABD BAŞKONSOLOSLUĞU ÖNÜNDE PROTESTO

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları, ABD'nin büyükelçiliğini Kudüs'e taşımasını, ABD İstanbul Başkonsolosluğu önünde 14 Mayıs günü yapılan bir eylemle protesto etti. "İsrail yıkılsın ABD defolsun, Kudüs Filistinlilerindir, Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları" pankartının açıldığı eylemde, "Deniz yolunda Filistin'in yanındayız", "Siyonist İsrail ile ilişkiler kesilsin elçi kovulsun", "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti" ve Deniz Gezmiş'in resminin bulunduğu dövizler taşınarak, "İsrail yıkılsın emperyalist ABD defolsun", "Filistin'e özgürlük", "Nehirden denize bağımsız Filistin" sloganları atıldı.

Eylemde basın açıklamasını Levent Dölek okudu ve 70 yıl önce bugün İsrail'in kurulduğunu hatırlattı. Nakba'da (Büyük Felaket) 750 bin

Filistinlinin, Siyonist çetelerin namlularını önünde aç ve susuz bir şekilde kentlerini terk etmeye zorlandığını söyleyen Dölek, "70 yıl sonra bu uğursuz günde Amerikan Başkanı Trump, Amerikan elçiliğini Kudüs'e taşıyarak, Siyonist işgalin arkasında olduğunu dünyaya duyuruyor. Biz de burada, İstanbul'daki Amerikan Başkonsolosluğu önünde, dünya âleme bir kez daha duyuruyoruz ki, Filistin halkı asla yalnız değildir. Siyonist oluşumu ve onun sözde başkentini tanımıyoruz" dedi.

Açıklamada "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü"ne de dikkat çekilerek "Bizler Filistin mücadelesini kendi mücadelesi bilen ve bu uğurda Filistin'de dövüşen Denizlerin yolundayız. O yüzden buradayız ve Filistin'in yanındayız. Her hal ve şart altında yanında olmaya devam edeceğiz" denildi.

"HER YER FİLİSTİN HEPİMİZ FİLİSTİNLİYİZ"

Nakba'nın 70. yıldönümünde, Filistin'e yönelik Siyonist saldırıları katliami protesto için, "70 Yıldır Nakba Sürüyor, Geri Dönüş Mücadelesi Sürüyor", "Kudüs Filistin'dir Filistinlilerindir", pankartları ile BDS Türkiye ve çok sayıda devrimci örgüt, pankart, bayrak ve dövizleriyle Taksim Tünel Meydanı'ndan Galatasaray'a yürüdü.

Saat 19.00'da "Kudüs Filistin Halkıdır", "Filistin'de Taş Atan Çocuklara Bin Selam", "Filistin'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Diren Filistin Seninleyiz", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Yıkılsın Siyonist İsrail Devleti", "Nehirden Denize Özgür Filistin" sloganlarıyla toplanan binleri aşan kitle Türkiye ve Arapça sloganlar, ajitasyon konuşmalarıyla yürüyüşe geçti.

Konuşmalarda saldırı ve katliamlar protesto edilirken, İsrail'e ekonomik, askeri ilişkilerin kesilmesi, İsrail'in boykot edilmesi istendi.

Sloganlarla Galatasaray Meydanı'na ulaşıldı. İlk açıklama BDS İstanbul adına okundu. Türkçe ve Arapça okunan açıklamalar sık sık sloganlarla kesildi. Filistin'in adım adım işgalinin ve katliamının tarihinin

anlatıldığı açıklamada, Nakba'nın tarihte kalan bir etnik temizlik olmadığı, 70 yıldır devam ettiği, işgalin adım adım yayıldığı, mülteci sayısının her yıl yüzbinlerle arttığı, Filistinlilerin İsrail vatandaşı olarak 2. sınıf bir yaşam sürdürdüğü söylendi.

"1967 yılında işgal edilen topraklar işgalin ağır bedelini ödemeye devam ediyor. Gazze 12 yıldan uzun zamandır ağır bir abluka altında hayatın sürdürülmesi için gerekli en

temel koşullar ve ihtiyaçlarından mahrumken, Batı Şeria bölgesi, uluslararası hukuka aykırı İsrail yerleşim birimlerini yapan toprak istilası, ırk ayrımı duvarı inşası ve tüm Filistinli nüfusu birbirinden ayıran kontrol noktaları ve işgal askerlerinin fildi varlığı ile karşı karşıya" denilen açıklamada, ilhak edilmiş Kudüs'ün "İsrail'in Başkenti" olarak kabul ettirilmeye çalışıldığı söylendi.

BDS Türkiye olarak, ABD'nin 6 Aralık 2017'de Kudüs'ü İsrail'in başkenti tanımaması ve ABD Büyükelçiliğini Tel Aviv'den Kudüs'e taşımasını protesto ederek, onlar ne yaparlarsa yapsınlar Filistin halkının Kudüs'ten vazgeçmeyeceğini söylediler. Açıklamada, Siyonist oluşumun tüm alanlarda boykot edilmesi ve yalınlaştırılması istenirken; Türkiye hükümetine de İsrail'le 2 yıl önce yapılan normalleşme anlaşmasının iptal edilmesi ve doğalgaz işbirliği başta, her türlü işbirliğinden vazgeçilmesi çağrısı yapıldı.

Eylem, "70 Yıldır Nakba Sürüyor, Geri Dönüş Mücadelesi Sürüyor, Kudüs Filistin'dir Filistinlilerindir, Filistin'e Özgürlük İsrail'e Boykot" denilerek sona erdi.